ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ KARL ROEMER*

Περιεχόμενα

Α—Προκαταρκτική παρατήρηση 198

Β—Δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής και νόμιμη εκπροσώπηση των προσφευγουσών 198

Γ—Ανάλυση και κατάταξη των λόγων ακυρώσεως 199
I—Αναγκαιότητα της έρευνας αυτής 199
II—Έκθεση της νομικής δομής του συστήματος εξισώσεως του παλαιοσιδήρου 199
III—Κατάταξη των προβαλλομένων αιτιάσεων 204

Δ—Παραδεκτό των προσφυγών 204

Ε—Παραδεκτό των επί μέρους μέσων επιθέσεως 205

ΣΤ—Εξέταση των επί μέρους μέσων επιθέσεως 208
I—Αιτιάσεις στρεφόμενες ευθέως κατά των προσβαλλομένων ατομικών αποφάσεων 208
II—Πρόσθετος λόγος ακυρώσεως της προσφυγής 9/56: αυτεπάγγελτη εκτίμηση 212
III—Αιτιάσεις στρεφόμενες κατά του καθορισμού του συντελεστή εισφοράς.... 217
IV—Αιτιάσεις στρεφόμενες κατά των γενικών αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής 222

Ζ—Συμπέρασμα και προτάσεις 224

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Αναπτύσσω σήμερα προτάσεις επί δύο υποθέσεων:

1) επί της διαφοράς της «Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, società per azioni», με έδρα το Μιλάνο, εκπροσωπουμένης από τον amministratore μηχανικό Aldo Meroni, κατά της Ανωτάτης Αρχής της ΕΚΑΧ (αριθ. πρωτοκόλλου 9/56)·

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2) επί της διαφοράς της «Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, Società in accomandita semplice», με έδρα την Erba, επαρχία Como, εκπροσωπουμένης από τον procuratore Agostino Artioli, κατά της Ανωτάτης Αρχής της ΕΚΑΧ (αριθ. πρωτοκόλλου 10/56).

Υπέρ του επιλεγέντος τρόπου αντιμετωπίσεως του θέματος συνηγορεί και το γεγονός ότι κατά την προφορική διαδικασία οι παρατηρήσεις των προσφευγουσών και της καθής υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο de facto κοινώς και αδιαιρέτως και για τις δύο αυτές υποθέσεις.

Α — Προκαταρκτική παρατήρηση

Επισημαίνω λοιπόν ότι οι παρατηρήσεις μου ισχύουν και για τις δύο υποθέσεις, εκτός αν ρητά τονίζεται το αντίθετο.

Οι προσφυγές αυτές προέρχονται από δύο ανεξάρτητες εταιρίες του ιταλικού εμπορικού δικαίου και δεν συνεκδικάζονται.

Β — Δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής και νόμιμη εκπροσώπηση των προσφευγουσών

Σε κάθε μία από τις υποθέσεις αυτές προσβάλλεται μία ατομική απόφαση της Ανωτάτης Αρχής. Αυτές οι ατομικές αποφάσεις αποσκοπούν στην απαίτηση και είσπραξη διαφορετικού κάθε φορά χρηματικού ποσού, που όφειλαν οι αποδέκτες των αποφάσεων ως εισφορά στο «Ταμείο εξισωτικών εισφορών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο».

1. Η «Meroni & Co., Industrie Matallurgiche, società per azioni», Μιλάνο, εκπροσωπείται από τον amministratore Aldo Meroni, που έχει αποκλειστικό δικαίωμα αντιπροσωπεύσεως. Ο amministratore έδωσε για τη διεξαγωγή της δίκης πληρεξουσιότητα στον δικηγόρο του Arturo Cottrau, μέλος δικηγορικού συλλόγου της Ιταλίας.

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα επιχειρήματα της υποθέσεως 10/56 προτάθηκαν με το ίδιο περιεχόμενο και στην υπόθεση 9/56. Στην υπόθεση αυτή προτείνεται ένας πρόσθετος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από το γεγονός ότι η βάση υπολογισμού για το χρηματικό ποσό της οφειλής εισφορών ορίστηκε κατ' εκτίμηση του Ταμείου εξισωτικών εισφορών, και ότι ο προσφεύγων προβάλλει πολλές αντιρρήσεις κατά της εκτιμήσεως αυτής.

2. Η «Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, società in accomandita semplice», Erba, εκπροσωπείται νόμιμα από gerenti με αποκλειστικό δικαίωμα αντιπροσωπεύσεως, τους Ambrogio Meroni και Aldo Meroni. Ο gerente Ambrogio Meroni ονόμασε procuratore τον Agostino Artioli, δίνοντάς του μεταξύ άλλων την εξουσία να εκπροσωπεί την εταιρία ενώπιον του Δικαστηρίου, ενεργητικά και παθητικά. Ο prucuratore έδωσε για τη διεξαγωγή της δίκης πληρεξουσιότητα στον δικηγόρο Arturo Cottrau, μέλος δικηγορικού συλλόγου της Ιταλίας.

Νομίζω ότι η ανάγκη χωριστής διαπραγματεύσεως των προσθέτων επιχειρημάτων, που αντλούνται από την εκτίμηση αυτή, και του σχετικού λόγου ακυρώσεως ικανοποιείται, αν τονιστεί αυτό το τμήμα της διαφοράς σε ιδιαίτερη εξέταση.

Η νομική μορφή των προσφευγουσών, η νόμιμη εκπροσώπηση, η πληρεξουσιότητα του procuratore και του δικαστικού πληρεξου-

σίου αποδεικνύονται με κυρωμένα έγγραφα έτσι ώστε να μη γεννώνται ως προς αυτό αμφιβολίες.

Και οι δύο εταιρίες είναι επιχειρήσεις κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης. Επομένως, έχουν δικαίωμα προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου και εκπροσωπούνται νομοτύπως.

Όσον αφορά την εξέλιξη των δύο δικών παραπέμπω στις παρατηρήσεις του εισηγητή δικαστή. Η διαδικασία διεξήχθη σύμφωνα με τις δικονομικές διατάξεις του Δικαστηρίου και δεν δίνει λαβή για παρατηρήσεις.

Μπορώ επομένως τώρα να στραφώ στο αντικείμενο της διαφοράς και προχωρώ στην ανάλυση των λόγων ακυρώσεως.

Γ — Ανάλυση και κατάταξη των λόγων ακυρώσεως

I — *Αναγκαιότητα της έρευνας αυτής*

Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι ατομικές αποφάσεις περί εισπράξεως εισφοράς. Στις προσφυγές προβάλλονται τρεις λόγοι ακυρώσεως, συγκεκριμένα παράβαση ουσιώδους τύπου, κατάχρηση εξουσίας και προφανής παράβαση της Συνθήκης.

Αυτή η φαινομενικά απλή κατάταξη αποδεικνύεται όμως έπειτα από προσεκτικότερη εξέταση ανεπαρκής. Διότι ο ατομικός καθορισμός της εισφοράς στηρίζεται σε γενικές αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής και σε αποφάσεις του Ταμείου και του Γραφείου. Στο πλαίσιο του κάθε λόγου ακυρώσεως οι προβαλλόμενες αιτιάσεις αφορούν άλλοτε απευθείας τις ατομικές αποφάσεις, άλλοτε τη δραστηριότητα των οργάνων των Βρυξελλών και τις αποφάσεις τους για την εκτέλεση των γενικών αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής επί της ρυθμίσεως της εξισώσεως των αγορών παλαιοσιδήρου εντός και εκτός της Κοινότητας. Κατά την άποψη της Ανωτάτης Αρχής ορισμένες αιτιάσεις στρέφονται μάλιστα κατά των γενικών αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής που θεσπίζουν το σύστημα εξισώσεως, έτσι ώστε η Ανωτάτη Αρχή να προβάλει επ' αυτού την πάροδο της προθεσμίας προσφυγής και το απαράδεκτο ορισμένων λόγων ακυρώσεως.

Για τον λόγο αυτόν φαίνεται αναγκαίο να εκτεθεί καταρχήν η νομική δομή του συστήματος εξισώσεως του παλαιοσιδήρου και ιδίως οι βάσεις μιας ατομικής αποφάσεως του είδους των προσβαλλομένων αποφάσεων. Από την έκθεση αυτή θα προκύψει η αναγκαία για τη νομική εξέταση κατάταξη των λόγων ακυρώσεως και των αιτιάσεων.

II — *Έκθεση της νομικής δομής του συστήματος εξισώσεως του παλαιοσιδήρου*

Ήδη πριν δημιουργηθεί η Κοινή Αγορά είχε αναγνωριστεί η ανάγκη μηχανισμού εξισώσεως για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο (βλ. την αιτιολογία της αποφάσεως 2/53, *Amtsblatt der Gemeinschaft* 1 της 10ης Φεβρουαρίου 1953, σ. 5). Παράλληλα η Ανωτάτη Αρχή είχε καθορίσει ανώτατες τιμές για τον παλαιοσίδηρο, που ίσχυσαν μέχρι την 1η Απριλίου 1954.

1. *Εκούσιος μηχανισμός εξισώσεως (απόφαση 33/53)*

Κατά το χρονικό διάστημα από 15ης Μαρτίου 1953 έως 1ης Απριλίου 1954 η εξίσωση των τιμών στηριζόταν σε εκούσια συμφωνία των παραγωγών χυτοσιδήρου και χάλυβα στην Κοινότητα, οι οποίοι είχαν ιδρύσει το «Κοινό Γραφείο Καταναλωτών Παλαιοσιδήρου» (στο εξής αποκαλούμενο «Γραφείο»), το «Ταμείο εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο» (στο εξής αποκαλούμενο «Ταμείο») και το «ισότιμο γραφείο καταναλωτών και εμπόρων». Το Γραφείο και το Ταμείο έχουν τη νομική μορφή εταιριών του ιδιωτικού δικαίου, και συγκεκριμένα είναι «sociétés coopératives» του βελγικού εμπορικού δικαίου, με έδρα τις Βρυξέλλες. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, αυτά τα κεντρικά «όργανα των Βρυξελλών» έχουν ιδρύσει σε κάθε χώρα της Κοινότητας ένα αποκαλούμενο «περιφερειακό γραφείο» και έχουν αναθέσει τη διαχείριση των υποθέσεων σε μια ένωση. Ως περιφερειακό γραφείο στην Ιταλία ενεργεί το «Consorzio Approvvigionamenti Materie Prime Siderurgiche SA, Μιλάνο», κατά σύντμηση: «Campsider».

Αυτή η εκούσια συμφωνία εγκρίθηκε με την απόφαση 33/53 της 19ης Μαΐου 1953 (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 8 της 9ης Ιουνίου 1953, σ. 137) της Ανωτάτης Αρχής, σύμφωνα με το άρθρο 65 και το άρθρο 53 στοιχείο α της Συνθήκης.

Η έγκριση αυτή προέβλεπε ιδίως τις ακόλουθες προϋποθέσεις και όρους:

Άμεση δημοσίευση των καταστατικών του Γραφείου και του Ταμείου σε κάθε κράτος μέλος στο κατάλληλο φύλλο δημοσιεύσεων.

Γνωστοποίηση όλων των αποφάσεων του Γραφείου και του Ταμείου στην Ανωτάτη Αρχή.

Συμμετοχή εκπροσώπου της Ανωτάτης Αρχής σε όλες τις συνεδριάσεις, ως παρατηρητού.

Διαχειριστικός και λογιστικός έλεγχος του Ταμείου από την Ανωτάτη Αρχή.

Τέλος, δημοσίευση όλων των αποφάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 3 του καταστατικού του Ταμείου έπειτα από προηγούμενη έγκριση της Ανωτάτης Αρχής.

Επί του τελευταίου σημείου πρέπει να παρατηρηθεί ότι εσφαλμένα η γερμανική μετάφραση αποδίδει, στο άρθρο 2, παράγραφος 4 της αποφάσεως 33/53, τη λέξη «règlements» του γαλλικού κειμένου με τη λέξη «Geschäftsordnung». Τα «règlements» αναφέρονται σύμφωνα με το άρθρο 3 του καταστατικού του Ταμείου στις «modalités» της εξισώσεως. Το άρθρο 3 του καταστατικού ορίζει:

«Το Ταμείο εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο έχει ως αντικείμενο:

να πραγματοποιεί, σύμφωνα με τις κατωτέρω μεθόδους, την εξίσωση των τιμών του παλαιοσιδήρου που εισάγεται από τρίτες χώρες και των τιμών του παλαιοσιδήρου που προέρχεται από το έδαφος της Κοινότητας. Οι μέθοδοι της εξισώσεως, όσον αφορά τόσο το ύψος των προβλεπομένων εισφορών υπέρ των εισαγομένων ποσοτήτων σε τόνους, όσο και τη βάση και τον

συντελεστή της εισφοράς, που αποσκοπούν στον εφοδιασμό του Ταμείου, θ' αποτελέσουν αντικείμενο κανονισμών (règlements) του Συμβουλίου.»

Από αυτό το κείμενο του καταστατικού προκύπτουν οι παράγοντες της διαδικασίας εξισώσεως, που πρέπει ν' αποτελέσουν αντικείμενο ρυθμίσεως από το Διοικητικό Συμβούλιο του Ταμείου.

2. *Πρώτο υποχρεωτικό σύστημα εξισώσεως (απόφαση 22/54)*

Επειδή η πρώτη εκούσια ρύθμιση αποδείχτηκε ανεπαρκής, η Ανωτάτη Αρχή δημιούργησε πλέον η ίδια, βάσει του άρθρου 53 στοιχείο β της Συνθήκης, με την απόφαση 22/54 της 26ης Μαρτίου 1954 (Amtsblatt der Gemeinschaft 4 της 30ής Μαρτίου 1954, σ. 286) και με ισχύ από 1ης Απριλίου 1954 μηχανισμό εξισώσεως που ήταν υποχρεωτικός για όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας που χρησιμοποιούν παλαιοσίδηρο.

Η Ανωτάτη Αρχή ανέθεσε τη λειτουργία αυτού του μηχανισμού εξισώσεως «*υπ' ευθύνη της*» στους υπάρχοντες, προαναφερθέντες οργανισμούς, που διενεργούσαν ήδη την εκούσια εξίσωση τιμών, δηλαδή το Ταμείο και το Γραφείο (άρθρο 1, παράγραφος 2). Το Ταμείο, το οποίο ορίστηκε από την Ανωτάτη Αρχή ως «εκτελεστικό όργανο» του μηχανισμού εξισώσεως (άρθρο 6, παράγραφος 1) καθορίζει τον συντελεστή εισφοράς και τις περιόδους εκκαθαρίσεως λογαριασμών. Επ' αυτού η απόφαση ορίζει τα εξής: Οι εισφορές πρέπει να απαιτούνται για τη διενέργεια εξισώσεως των τιμών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο· ως βάση του υπολογισμού τους τίθεται η ποσότητα παλαιοσιδήρου που αγοράστηκε από τις επί μέρους επιχειρήσεις ή εισήχθη από τρίτες χώρες. Το Γραφείο συμμετέχει κι αυτό στον υπολογισμό στο μέτρο που προτείνει, κατά το άρθρο 5, στο Ταμείο την ποσότητα παλαιοσιδήρου που πρέπει να εισαχθεί, την ανωτάτη τιμή εισαγωγής και την τιμή εξισώσεως — στοιχεία που έχουν σημασία για τον υπολογισμό του συντελεστή εισφοράς. Τέλος, εκπρόσωπος της Ανωτάτης Αρχής συμμετέχει ως παρατηρητής σε όλες τις συνεδριάσεις του Γραφείου και του Ταμείου· μπορεί να επιφυλάσσει την οριστική απόφαση στην Ανωτάτη Αρχή· ελλείψει τής, κατά το άρθρο 9, παράγραφος 1 της αποφάσεως, απαιτουμένης ομοφωνίας των οργάνων που αποφασίζουν, του Ταμείου και του Γραφείου, το προς απόφανση υποβληθέν ερώτημα «επιλύεται με απόφαση της Ανωτάτης Αρχής».

Κατά το άρθρο 4, το Ταμείο γνωστοποιεί στις επιχειρήσεις το ύψος της καταβλητέας εισφοράς και την προθεσμία καταβολής· δικαιούται δε να εισπράττει τις εισφορές αυτές. Αν μία εισφορά δεν καταβληθεί εμπρόθεσμα, το Ταμείο ζητεί την επέμβαση της Ανωτάτης Αρχής, «η οποία μπορεί να εκδώσει απόφαση, που αποτελεί εκτελεστό τίτλο» (έτσι έχει, κατά λέξη, η απόφαση 22/54, άρθρο 4, παράγραφος 2).

Δεν προβλέπονται πλέον ρητώς δικαιώματα διαχειριστικού και λογιστικού ελέγχου της Ανωτάτης Αρχής, σε αντίθεση με το περιεχόμενο της αποφάσεως 33/53 της Ανωτάτης Αρχής. Ακόμη και η δημοσίευση των τροποποιήσεων του καταστατικού και των αποφάσεων του Ταμείου δεν προβλέπεται πλέον στην απόφαση της Ανωτάτης Αρχής. Επειδή όμως το Ταμείο και το Γραφείο είναι — όπως ήδη τονίστηκε — εταιρίες ιδιωτικού δικαίου, οι τροποποιήσεις του καταστατικού δημοσιεύονται στο τμήμα «sociétés commerciales» των παραρτημάτων του «Moniteur Belge», στα ζητήματα που αφορούν το Εμπορικό Μητρώο.

3. *Διεύρυνση του υποχρεωτικού συστήματος εξισώσεως (απόφαση 14/55)*

Αυτό το υποχρεωτικό σύστημα εξισώσεως διευρύνθηκε από 1ης Απριλίου 1955 με την απόφαση 14/55 (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 8 της 30ής Μαρτίου 1959, σ. 685). Η διευρυνθείσα ρύθμιση είχε αρχικά προθεσμία ισχύος μέχρι τις 31 Μαρτίου 1956, παρατάθηκε όμως τρεις φορές, τελικά μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 1957:

και συγκεκριμένα με την απόφαση 10/56 (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 7 της 15ης Μαρτίου 1956, σ. 81) μέχρι τις 30 Ιουνίου 1956, με την απόφαση 24/56 (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 15 της 27ης Ιουνίου 1956, σ. 165) μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1956, και τελικά με την απόφαση 31/56 (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 23 της 18ης Οκτωβρίου 1956, σ. 308) μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 1957.

Οι δύο σημαντικότερες τροποποιήσεις της ρυθμίσεως αυτής, που ίσχυσε από την 1η Απριλίου 1955, έναντι της προηγουμένης ρυθμίσεως, είναι οι ακόλουθες:

1. Το Γραφείο μπορεί, σε ορισμένη έκταση, να συνάπτει το ίδιο συμβάσεις αγοράς για εισαγωγές, για λογαριασμό παραληπτών που θα οριστούν αργότερα.

2. Χορηγείται πριμοδότηση για την εξοικονόμηση παλαιοσιδήρου που επιτυγχάνεται με την αυξημένη χρήση χυτοσιδήρου.

Η απόφαση 26/55 (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 18 της 26ης Ιουλίου 1955, σ. 869), που συμπληρώθηκε αργότερα με την απόφαση 3/56 (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 4 της 22ας Φεβρουαρίου 1956, σ. 17) καθόρισε τις λεπτομέρειες της χορηγήσεως της πριμοδοτήσεως αυτής για την εξοικονόμηση παλαιοσιδήρου χάρη στην αυξημένη χρήση χυτοσιδήρου· το ζήτημα αυτό δεν χρειάζεται να εξεταστεί στην παρούσα διαφορά.

Η εισφορά πρέπει επομένως στο εξής να προσπορίζει και να καλύπτει, εκτός από την εξίσωση των τιμών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο, και τα μέσα για την αγορά των διαθεσίμων ποσοτήτων και τα μέσα για τη χορήγηση της πριμοδοτήσεως εξοικονομήσεως παλαιοσιδήρου, ενώ για τις κοινές εισαγωγές πρέπει κατά κανόνα να καταφεύγει κανείς στα συνήθη πιστωτικά μέσα. Υποχρέωση όμως καταβολής της εισφοράς αυτής έχουν όλες οι επιχειρήσεις της Κοινότητας που καταναλώνουν παλαιοσίδηρο, όχι μόνον οι επιχειρήσεις εκείνες που είναι μέλη του Ταμείου και του Γραφείου.

Στην αιτιολογία της αποφάσεως 14/55 τονίζεται ρητά η ευθύνη της Ανωτάτης Αρχής:

«Η Ανωτάτη Αρχή είναι υπεύθυνη για την κανονική λειτουργία του χρηματοδοτικού μηχανισμού και οφείλει κατά συνέπεια να είναι σε κάθε στιγμή σε θέση να επέμβει αποτελεσματικά.»

Ο παρατηρητής της Ανωτάτης Αρχής χαρακτηρίζεται τώρα ως «μόνιμος αντιπρόσωπός της». Τέλος, προβλέπεται ότι η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να υποβάλει προτάσεις στο Γραφείο και στο Ταμείο. Αν τα όργανα αυτά δεν συνεδριάσουν εντός 10 ημερών, «η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να λάβει η ίδια απόφαση επί των προτάσεων» (έτσι έχει κατά λέξη το άρθρο 9, παράγραφος 3, της αποφάσεως).

4. *Βάσεις ατομικού καθορισμού της εισφοράς*

Από αυτή τη νομική δομή προκύπτουν οι ακόλουθες βάσεις, τα στάδια της συλλογιστικής που οδηγεί στην ατομική απόφαση, με την οποία καθορίζεται η εισφορά που οφείλει συγκεκριμένη επιχείρηση:

α) Καταρχήν πρέπει ν' αναφερθεί η εκάστοτε ισχύουσα γενική απόφαση της Ανωτάτης Αρχής. Επειδή οι προσβαλλόμενες στις παρούσες υποθέσεις αποφάσεις αφορούν το χρονικό διάστημα από 1ης Απριλίου 1954 έως 30 Ιουνίου 1956, η βάση για το διάστημα από 1ης Απριλίου 1954 έως 31 Μαρτίου 1955 είναι η απόφαση 22/54 και για το διάστημα από 1ης Απριλίου 1955 η απόφαση 14/55.

Από τις αποφάσεις αυτές δεν προκύπτει άμεσα τίποτα για τον υπολογισμό και το ύψος της εισφοράς που πρέπει να καταβάλει μία επιχείρηση. Αντίθετα, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2 των αποφάσεων, το Ταμείο καθορίζει καταρχήν τον συντελεστή εισφοράς και τις περιόδους εκκαθαρίσεως λογαριασμών.

β) Αυτές οι αποφάσεις του Ταμείου περί καθορισμού του συντελεστή εισφοράς και περί των περιόδων εκκαθαρίσεως λογαριασμών, που ισχύουν εξίσου για όλες τις επιχειρήσεις που καταναλώνουν παλαιοσίδηρο, αποτελούν επομένως την περαιτέρω βάση του ατομικού καθορισμού εισφοράς.

Στο σημείο αυτό πρέπει να παρατηρηθεί ότι κατά το χρονικό διάστημα που λαμβάνεται εδώ υπόψη η Ανωτάτη Αρχή αντικατέστησε μία φορά τις λόγω ελλείψεως ομοφωνίας στα Συμβούλια του Γραφείου και του Ταμείου μη ληφθείσες αποφάσεις με δική της απόφαση· πρόκειται για την απόφαση 9/56 (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 5 της 5ης Μαρτίου 1956, σ. 25). Με την απόφαση αυτή καθορίστηκε για τρεις μήνες, δηλαδή από τον Νοέμβριο 1955 έως τον Ιανουάριο 1956, όχι βέβαια ο ίδιος ο συντελεστής εισφοράς, αλλά ένα στοιχείο της τιμής εξισώσεως, δηλαδή ένας σημαντικός παράγων για τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς.

γ) Μόνον έπειτα από αυτά μπορεί να χωρήσει εφαρμογή στα δεδομένα κάθε επιχειρήσεως. Σε κάθε επιχείρηση πρέπει να καθοριστούν οι αγορές παλαιοσιδήρου που υποβάλλονται σε εισφορά, ανάλογα με την ποσότητα.

Από τον πολλαπλασιασμό της ποσότητας αυτής με τον συντελεστή εισφοράς προκύπτει στη συνέχεια το ύψος της εισφοράς.

δ) Συνεπώς, κατά τον ατομικό καθορισμό της εισφοράς μπορούν να διακριθούν, κατά κάποιο τρόπο, τρία «στάδια»:

1) η εφαρμοζόμενη γενική απόφαση της Ανωτάτης Αρχής,

2) οι κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα ισχύουσες αποφάσεις του Ταμείου περί του συντελεστή εισφοράς ή οι αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής που τις αντικαθιστούν,

3) ο καθορισμός της ποσότητας παλαιοσιδήρου που υποβάλλεται σε εισφορά ως

βάση υπολογισμού στην εν λόγω επιχείρηση και η εφαρμογή του συντελεστή εισφοράς στην ποσότητα αυτή (βάση υπολογισμού).

III — *Κατάταξη των προβαλλομένων αιτιάσεων*

Οι αιτιάσεις που προβάλλουν οι προσφεύγουσες κατατάσσονται, σύμφωνα με τα τρία αυτά στάδια, ως εξής:

1. *Κατά των γενικών αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής*

προβάλλονται δύο αιτιάσεις:

α) Οι επιπτώσεις των αποφάσεων ήταν αντίθετες προς τις συστάσεις που συνοδεύονταν από τη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου Υπουργών,

β) η απόφαση περί παρατάσεως ήταν πλημμελής.

2. *Κατά της δραστηριότητας και των αποφάσεων του Ταμείου,*

ιδίως δε κατά του καθορισμού του συντελεστή εισφοράς, προβάλλεται:

α) ελλιπής αιτιολογία, ιδίως έλλειψη αναφοράς των επί μέρους παραγόντων για τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς,

β) κακή εκτέλεση: ελλιπής πληροφόρηση των επιχειρήσεων· ανακριβής, προσωρινή και καθυστερημένη γνωστοποίηση,

γ) ανακριβής ως προς τα πραγματικά περιστατικά καθορισμός των βασικών παραγόντων καθορισμού του συντελεστή εισφοράς, ιδίως δε της μέσης τιμής για τον παλαιοσίδηρο της Κοινότητας και τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο.

3. *Κατά των ατομικών αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής*

προβάλλονται ευθέως:

α) ελλιπής αιτιολογία,

β) πλημμελής διαδικασία, διότι δεν δόθηκε στις προσφεύγουσες δυνατότητα να λάβουν θέση,

γ) περαιτέρω μόνο στην υπόθεση 9/56:

Εκτίμηση των αγορών παλαιοσιδήρου που υποβάλλονται σε εισφορά χωρίς νόμιμο έρεισμα και αυθαίρετα.

Δ — Παραδεκτό των προσφυγών

Πριν εξεταστεί το ζήτημα, αν αυτές οι αιτιάσεις είναι παραδεκτές και βάσιμες, πρέπει καταρχήν να ερευνηθεί το παραδεκτό των προσφυγών στο σύνολό τους.

Η Ανωτάτη Αρχή αντέταξε ότι οι προσφεύγουσες αναγνώρισαν το χρέος τους με έγγραφα που απηύθυναν στην Ανωτάτη Αρχή στις 12 και 13 Απριλίου 1956· η αναγνώριση αυτή καθιστά την προσφυγή απαράδεκτη. Κατά την προφορική συζήτηση η Ανωτάτη Αρχή τόνισε ότι δεν ισχυρίζεται πως αυτή η ανεπιφύλακτη αποδοχή αναφερόταν στις ατομικές αποφάσεις της, που δεν εκδόθηκαν παρά μήνες αργότερα, αλλά στις αποφάσεις και τους λογαριασμούς του Ταμείου, που γνωστοποιούνταν διαρκώς στις προσφεύγουσες και τους είχαν γίνει γνωστοί έως τις 12 και 13 Απριλίου.

Από την εξέταση του περιεχομένου των δύο αυτών εγγράφων και των προηγουμένων που είχε απευθύνει η Ανωτάτη Αρχή στις προσφεύγουσες προκύπτει καταρχήν ότι δεν αναφέρεται το συγκεκριμένο ποσό της οφειλής και ότι οι προσφεύγουσες αντιτάσσουν και δικαιολογούν την «αβεβαιότητά» τους. Αυτά τα δύο γεγονότα αρκούν για ν' αποκλείσουν στην προκειμένη περίπτωση την αναγνώριση χρέους ή την παραίτηση από το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής, εφόσον μάλιστα δεν είχε ακόμη εκδοθεί απόφαση προσβλητή. Τα έγγραφα της 12ης και 13ης Απριλίου 1956 δεν θίγουν καμιά από τις αιτιάσεις που στρέφονται ευθέως κατά των ατομικών αποφάσεων.

Από την εξέταση των υπολοίπων αιτιάσεων, που στρέφονται κατά των γενικών αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής και των αποφάσεων του Ταμείου προκύπτει ότι αυτές περιέχονται ήδη, ή τουλάχιστον υποδηλώνονται σαφώς, με περισσότερο ή λιγότερο συγκεκριμένη μορφή, στα έγγραφα των προσφευγουσών του Απριλίου 1956. Επικρίνονται οι επιπτώσεις του μηχανισμού εξισώσεως και προτείνεται να ελεγχθεί ο καθορισμός των βάσεων υπολογισμού για τον συντελεστή εισφοράς και ιδίως ο καθορισμός των δύο μέσων τιμών· γενικά προβάλλεται η ελλιπής ενημέρωση των επιχειρήσεων και η έλλειψη αριθμητικών στοιχείων.

Υπό αυτές τις συνθήκες η προσφορά καταβολής της — αριθμητικά μη ορισμένης — οφειλής σε δόσεις μπορεί να ερμηνευθεί μόνον ότι δεν αμφισβητεί την καθαυτό αρχή του μηχανισμού έξισώσεως και ότι συνιστά αναγνώριση της καταρχήν υπάρξεως υποχρεώσεως. Αντίθετα, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι αγνοούν όλους τους σημαντικούς για το ύψος της εισφοράς τους παράγοντες.

Καταλήγω έτσι στο συμπέρασμα ότι τα έγγραφα των προσφευγουσών της 12ης και 13ης Απριλίου 1956 δεν έρχονται σε αντίθεση με τα επιχειρήματα και τους λόγους που προβάλλονται στην προσφυγή. Δεν χρειάζεται επομένως να τεθεί το βασικό ζήτημα, αν μπορεί να ληφθεί υπόψη σε κατοπινή δίκη η παραίτηση από το δικαίωμα επικλήσεως της ελλείψεως νομιμότητας τέτοιου είδους αποφάσεων.

Ε — Παραδεκτό των επί μέρους μέσων επιθέσεως

1. *Ευθέως κατά των ατομικών αποφάσεων*

Κατά το άρθρο 33, δεύτερη παράγραφος της Συνθήκης, οι επιχειρήσεις μπορούν να επικαλεστούν όλους τους λόγους ακυρώσεως κατά των ατομικών αποφάσεων που τις αφορούν. Επομένως, οι αιτιάσεις αυτές είναι άνευ ετέρου παραδεκτές· αυτό δεν το αμφισβητεί η καθής.

2. *Κατά των γενικών αποφάσεων*

Η Ανωτάτη Αρχή θεωρεί απαράδεκτα τα μέσα επιθέσεως που στρέφονται κατά των γενικών αποφάσεων 22/54, 14/55 και της αποφάσεως περί παρατάσεως 10/56, λόγω παρελεύσεως της προθεσμίας προσφυγής· εκτός αυτού, το απαράδεκτο προκύπτει και από το γεγονός ότι το μόνο που μπορούν οι επιχειρήσεις να προβάλουν κατά γενικών αποφάσεων είναι ότι αυτές συνιστούν απέναντί τους κατάχρηση εξουσίας.

Τίθεται έτσι ένα ζήτημα πολύ σημαντικό για την έννομη προστασία των επιχειρήσεων, το οποίο εξετάσθηκε διεξοδικά στην υπόθεση 15/57 της «Compagnie des Hauts Fourneaux de Chasse». Το ζήτημα αυτό μπορεί να διατυπωθεί ως εξής: Μπορεί μια επιχείρηση ή ένωση, προσβάλλοντας ατομική απόφαση, η οποία αποτελεί εφαρμογή γενικής αποφάσεως επί της επιχειρήσεως αυτής, να προβάλει και την έλλειψη νομιμότητας της εφαρμοζομένης γενικής αποφάσεως, και μάλιστα πρώτον παρά την εκπνοή της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως κατά της γενικής αυτής αποφάσεως και δεύτερον με επίκληση και των τεσσάρων λόγων ακυρώσεως;

Στο ερώτημα αυτό δίνει ρητά απάντηση το άρθρο 36, τρίτη παράγραφος της Συνθήκης, για την περίπτωση που η προσβαλλόμενη ατομική απόφαση έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό χρηματικών κυρώσεων και ποινών. Τέτοιου είδους ατομικές αποφάσεις στηρίζονται στην αιτίαση ότι ο αποδέκτης τους δεν τήρησε μία γενική απόφαση: Αυτή η «μη τήρηση» μπορεί να συνίσταται στην παράβαση απαγορεύσεως ή στη μη εκτέλεση επιταγής. Για την περίπτωση αυτή γίνεται ρητά παραπομπή στο άρθρο 33, πρώτη παράγραφος της Συνθήκης, έτσι ώστε με την «exception d'illégalité» (ένσταση παρανομίας) να μπορεί να γίνει επίκληση και των τεσσάρων λόγων ακυρώσεως που αναφέρονται στο άρθρο 33, πρώτη παράγραφος. Η προθεσμία του άρθρου 33, τρίτη παράγραφος, δεν εφαρμόζεται για τον λόγο ότι εδώ πρόκειται μόνο για ένσταση του προσφεύγοντος στο πλαίσιο άλλης προσφυγής και όχι για προσφυγή ακυρώσεως, στρεφομένης ευθέως κατά της γενικής αποφάσεως. Με αυτή την ένσταση δεν επιδιώκεται η ακύρωση της γενικής αποφάσεως, αλλά η παρανομία της προτείνεται ως λόγος ακυρώσεως της ατομικής αποφάσεως, με την οποία εφαρμόζεται η γενική απόφαση στον προσφεύγοντα στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Η ρύθμιση του άρθρου 36, τρίτη παράγραφος, της Συνθήκης αποτελεί ειδική ρύθμιση για τον καθορισμό χρηματικών κυρώσεων και ποινών, ή πρόκειται για σημαντική — και γι' αυτό ιδιαίτερα τονιζόμενη στη Συνθήκη — περίπτωση εφαρμογής γενικής αρχής του δικαίου; Δεν νομίζω να συνηγορούν αποχρώντες λόγοι υπέρ της απόψεως ότι πρόκειται για εξαίρεση που πρέπει να ερμηνεύεται στενά. Αντίθετα, για να ολοκληρωθεί η έννομη προστασία των επιχειρήσεων, επιβάλλεται να επιτραπεί η ένσταση παρανομίας και πέρα από την περίπτωση των χρηματικών κυρώσεων και ποινών. Ενώ οι επιχειρήσεις μπορούν μόνο σε περιορισμένη έκταση να προσβάλλουν με προσφυγή ακυρώσεως γενικές αποφάσεις, πρέπει, στην περίπτωση κατά την οποία από γενικές αποφάσεις αντλούνται άμεσα υποχρεώσεις, επιταγές και απαγορεύσεις που τις αφορούν, να έχουν τη δυνατότητα να επικαλεστούν την έλλειψη νομιμότητας της εφαρμοζομένης γενικής αποφάσεως. Υπό αυτό το πρίσμα πρέπει να δει κανείς και το άρθρο 41 της Συνθήκης: Εδώ η γενική απόφαση αποτελεί έρεισμα αξιώσεων, οι οποίες εγείρονται ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, αυτός δε κατά του οποίου στρέφονται μπορεί να προσβάλει το κύρος της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής που είναι κρίσιμη για την απόφαση του εθνικού δικαστηρίου επί της διαφοράς. Μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις μπορεί ν' αναγνω-

ριστεί στις επιχειρήσεις έννομο συμφέρον αρκετό για την ευθεία προσφυγή ακυρώσεως κατά γενικών αποφάσεων· σε πολλές περιπτώσεις οι επιχειρήσεις δεν έχουν ακόμη συμφέρον, πριν εκδοθεί εναντίον τους ατομική απόφαση, που να εφαρμόζει σ' αυτές τη γενική απόφαση. Αντίθετα, δεν μπορεί κανείς ν' αρνηθεί ότι υπάρχει συμφέρον να μην εφαρμοστεί συγκεκριμένα σε μία επιχείρηση μια παράνομη γενική απόφαση και να μην αντληθούν από αυτήν υποχρεώσεις για την επιχείρηση. Ενδιαφέρον είναι να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 184 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος δεν περιλαμβάνει τον περιορισμό του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και ορίζει γενικά ότι:

«Παρά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 173 τρίτη παράγραφος, κάθε διάδικος σε διαφορά όπου τίθεται υπό αμφισβήτηση η ισχύς κανονισμού του Συμβουλίου ή της Επιτροπής δύναται να επικαλεσθεί στο Δικαστήριο το ανεφάρμοστο του κανονισμού αυτού για έναν από τους λόγους που προβλέπονται στο άρθρο 173, πρώτη παράγραφος.»

Το ίδιο περιεχόμενο έχει το άρθρο 156 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας.

Καταλήγω, επομένως, ως προς αυτό το επί μέρους πρόβλημα, στο ίδιο αποτέλεσμα, όπως και ο αξιότιμος συνάδελφός μου Lagrange στις προτάσεις που ανέπτυξε χθες. Με μεγάλη μου ικανοποίηση διαπιστώνω ότι, εντελώς ανεξάρτητα, καταλήξαμε στο ίδιο αποτέλεσμα.

Επομένως, στο μέτρο που οι προσφεύγουσες επικαλούνται παρανομία γενικών αποφάσεων, οι οποίες αποτελούν το έρεισμα των προσβαλλομένων ατομικών αποφάσεων καθορισμού εξισωτικής εισφοράς, η αιτίαση αυτή είναι παραδεκτή, χωρίς να εφαρμόζονται οι περιορισμοί, οι οποίοι θα ίσχυαν, αν οι προσφεύγουσες στρέφονταν ευθέως με προσφυγή ακυρώσεως κατά των γενικών αποφάσεων.

3. *Κατά των αποφάσεων του Ταμείου*

Έπειτα από το συμπέρασμα αυτό δεν παρουσιάζει πλέον δυσκολίες η κρίση του ζητήματος περί του παραδεκτού των αιτιάσεων που στρέφονται κατά του «2ου σταδίου», κατά των αποφάσεων του Ταμείου.

Ορθά οι προσφεύγουσες παρατήρησαν ότι προφανώς δεν προβλέπεται προσφυγή κατά των αποφάσεων αυτών και ότι γι' αυτό πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να προσβάλλουν τις αποφάσεις αυτές όταν η ατομική απόφαση της Ανωτάτης Αρχής τις εφαρμόζει στην περίπτωσή τους. Στην ανταπάντησή της η Ανωτάτη Αρχή εγκατέλειψε και την αρχική της ένσταση, ότι δεν μπορούν να προσβληθούν οι αποφάσεις του «αυτόνομου» Ταμείου.

Στο σημείο αυτό δεν χρειάζεται να εξεταστεί, αν οι αποφάσεις του Ταμείου, ιδίως ο καθορισμός συντελεστών εισφοράς, μπορούν να προσβληθούν ήδη ως στοιχείο της ατομικής αποφάσεως ή αν αντίθετα πρέπει να θεωρηθούν γενικές αποφάσεις κατά την έννοια της Συνθήκης. Διότι και στις δύο περιπτώσεις ο σχετικός ισχυρισμός είναι παραδεκτός.

Επομένως, τελικά όλα τα μέσα επιθέσεως είναι παραδεκτά, ανεξαρτήτως του κατά ποίου «σταδίου» στρέφονται. Εν τούτοις

μόνον η ίδια η προσβαλλόμενη ατομική απόφαση θα μπορούσε ν' ακυρωθεί.

Στ — Εξέταση των επί μέρους μέσων επιθέσεως

Θα εξετάσω τώρα τα επί μέρους μέσα επιθέσεως. Ενώ κατά την εξέταση του ζητήματος, σε ποιες βάσεις στηρίχθηκαν οι ατομικές αποφάσεις καθορισμού της εισφοράς, αφετηρία έπρεπε ν' αποτελέσουν οι γενικές αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής, εδώ νομίζω ότι ενδείκνυται η αντίστροφη σειρά, σύμφωνα με την οποία θα εξεταστούν πρώτα οι αιτιάσεις που στρέφονται ευθέως κατά των προσβαλλομένων ατομικών αποφάσεων.

I — *Αιτιάσεις στρεφόμενες ευθέως κατά των προσβαλλομένων ατομικών αποφάσεων*

1. *Ελλιπής αιτιολογία*

α) Πράγματι υφισταμένη αιτιολογία

Σε κάθε μία από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις ορίζεται ότι οι προσφεύγουσες οφείλουν να καταβάλουν στο Ταμείο εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο συγκεκριμένο ποσό για ορισμένο χρονικό διάστημα. Ως νομικό έρεισμα αναφέρονται οι γενικές αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής· όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν κατέβαλαν τα βάσει των αποφάσεων αυτών οφειλόμενα ποσά.

β) Απαιτούμενη κατά τη Συνθήκη αιτιολογία

Το Δικαστήριο έχει ήδη πολλές φορές ασχοληθεί με την έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογίας που βαρύνει την Ανωτάτη Αρχή κατά το άρθρο 15 της Συνθήκης, ως προς τις αποφάσεις της. Στις αποφάσεις του το Δικαστήριο έκρινε ότι η αιτιολογία των αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής πρέπει να περιέχει, εκτός από τη μνεία των διατάξεων που εφαρμόστηκαν, και τις ουσιώδεις πραγματικές διαπιστώσεις, δηλαδή ν' αναφέρει τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν την απόφαση — επ' αυτού παραπέμπω στις αποφάσεις 6/54 και 2/56. Και στις προτάσεις μου επί της τελευταίας υποθέσεως θεώρησα ότι η υποχρέωση αιτιολογίας έχει ως σκοπό να καθιστά γνωστές στον ενδιαφερόμενο και, στην περίπτωση δίκης και στο Δικαστήριο, τις εφαρμοσθείσες διατάξεις και τις συγκεκριμένες συνθήκες, επί των οποίων εφαρμόστηκαν οι διατάξεις αυτές.

Στην παρούσα δίκη πρόκειται για εκτελεστές αποφάσεις που αφορούν χρηματικές υποχρεώσεις. Στην αιτιολογία τέτοιων αποφάσεων πρέπει προ παντός να δίνονται ακριβείς εξηγήσεις για τον υπολογισμό και τη σύνθεση του ποσού που αναφέρεται στο κείμενο της αποφάσεως. Σύμφωνα με τη νομική δομή του μηχανισμού εξισώσεως που μόλις εξέθεσα, έρεισμα πρέπει ν' αποτελέσουν, εκτός από τις διατάξεις της Συνθήκης και τις εφαρμοζόμενες γενικές αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής, και οι αποφάσεις του Ταμείου περί του καθορισμού των συντελεστών εισφοράς και των περιόδων εκκαθαρίσεως λογαριασμών κατά τη διάρκεια του χρονικού διαστήματος που λαμβάνεται υπόψη· τέλος πρέπει να καθορίζεται η υποβαλλόμενη σε εισφορά ποσότητα παλαιοσιδήρου που πρέπει να ληφθεί υπόψη στην εν λόγω επιχείρηση. Όλα αυτά τα σημεία είναι γεγονότα και βάσεις, που έχουν ουσιώδη σημασία για μια τέτοια απόφαση καθορισμού εισφοράς.

γ) Επιχειρήματα της Ανωτάτης Αρχής

Δεν χρειάζονται πολλές εξηγήσεις για να φανεί ότι η αιτιολογία των προσβαλλομένων αποφάσεων δεν περιέχει αυτά τα στοιχεία που κρίθηκαν σημαντικά. Η αιτιολογία δεν αναφέρεται καν στις αντίστοιχες αποφάσεις, διαπιστώσεις ή εντολές πληρωμής του Ταμείου. Το Ταμείο αναφέρεται μόνον ως δικαιούχος της πληρωμής.

Η Ανωτάτη Αρχή άλλωστε παραδέχτηκε ότι δεν διατύπωσε πλήρεις δικές της αιτιολογίες. Υποστήριξε ότι τέτοιες αιτιολογίες δεν ήταν απαραίτητες, διότι μεταβίβασε το έργο της σε «αυτόνομη» ένωση επιχειρήσεων, και η επέμβασή της περιορίζεται κατά το άρθρο 4 των αποφάσεων 22/54 και 14/55 στην έκδοση τίτλου εκτελεστού κατά το άρθρο 92.

δ) Η σχέση μεταξύ της Ανωτάτης Αρχής και του Ταμείου

Τίθεται έτσι το ζήτημα, ποια σχέση υπάρχει μεταξύ της Ανωτάτης Αρχής και του Ταμείου εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο. Στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί απάντηση, όσον αφορά την έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογίας, μόνο στο μέτρο που πρέπει να διαπιστωθεί, αν το Ταμείο καθορίζει με δική του ευθύνη την εισφορά κάθε επιχειρήσεως, έτσι ώστε η Ανωτάτη Αρχή με την απόφασή της να καθιστά απλώς, κατά το άρθρο 92 της Συνθήκης, την απόφαση του Ταμείου τίτλο εκτελεστό.

Αφετηρία για τη λύση του ζητήματος αποτελεί η Συνθήκη. Ο μηχανισμός εξισώσεως στηρίζεται στο άρθρο 53, στοιχείο β, της Συνθήκης, σύμφωνα με το οποίο η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να δημιουργεί η ίδια οποιουσδήποτε χρηματοδοτικούς μηχανισμούς, τους οποίους κρίνει αναγκαίους για την εκτέλεση των καθηκόντων που ορίζονται στο άρθρο 3· γι' αυτό χρειάζεται την ομόφωνη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου Υπουργών. Εκτός από αυτούς τους χρηματοδοτικούς μηχανισμούς που δημιουργήθηκαν από την Ανωτάτη Αρχή, το άρθρο 53 πραγματεύεται δύο άλλα είδη μηχανισμών: αυτούς που δημιουργήθηκαν από περισσότερες της μιας επιχειρήσεις από κοινού και αυτούς που έχουν δημιουργηθεί ή που διατηρούνται από τα κράτη μέλη. Ενώ περισσότερες επιχειρήσεις συνάπτουν εκούσια μία συμφωνία, η οποία χρειάζεται την έγκριση της Ανωτάτης Αρχής, οι μηχανισμοί που δημιουργήθηκαν από τα κράτη μέλη και την Ανωτάτη Αρχή στηρίζονται σε εξουσιαστική πράξη. Αυτό είναι ιδιαιτέρως εμφανές όσον αφορά τον παρόντα μηχανισμό εξισώσεως του παλαιοσιδήρου, ο οποίος είναι υποχρεωτικός για όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας που καταναλώνουν παλαιοσίδηρο. Η χρήση καταναγκασμού δημοσίας εξουσίας, αυτή η άμεση επέμβαση της Ανωτάτης Αρχής, εξηγεί γιατί προβλέπεται ομόφωνη σύμφωνη γνώμη του Συμβουλίου Υπουργών. Από την απαίτηση όμως ομόφωνης σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου Υπουργών δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συναχθεί — όπως υπαινίχθηκε η υπεράσπιση της Ανωτάτης Αρχής — ότι ο χρηματοδοτικός μηχανισμός που δημιουργήθηκε θα μπορούσε να είναι αυτόνομος. Επειδή η Ανωτάτη Αρχή δημιουργεί τον μηχανισμό εξισώσεως με εξουσιαστική πράξη, ορθότερο είναι μάλλον το συμπέρασμα ότι και για την εφαρμογή του η Ανωτάτη Αρχή χρειάζεται μέσα δημοσίας εξουσίας και γι' αυτό πρέπει ν' αναλάβει η ίδια την εφαρμογή του. Στο σημείο αυτό δεν χρειάζεται να εξεταστεί σε ποια έκταση μπορεί η Ανωτάτη Αρχή ν' αναθέσει την εφαρμογή σε άλλους οργανισμούς· το ζήτημα αυτό θα πρέπει και πάλι να εξεταστεί αργότερα. Εδώ αρκεί να παρατηρηθεί ότι το Ταμείο δεν μπορεί να είναι «αυτόνομο» ήδη για τον λόγο ότι δεν διαθέτει μέσα δημοσίας εξουσίας. Αυτό

αποδεικνύεται από την ανάγκη λήψεως αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής σε πολλές περιπτώσεις, όπως στην προκειμένη, όπου μία επιχείρηση δεν πληρώνει τις εισφορές της. Η Συνθήκη δεν προβλέπει παρά αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής. Για όλες όμως τις αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής υφίσταται υποχρέωση αιτιολογίας.

Σε καμιά περίπτωση η Ανωτάτη Αρχή δεν μπορεί, με τις γενικές αποφάσεις 22/54 και 14/55, να δημιουργήσει μη προβλεπόμενη στη Συνθήκη κατηγορία αποφάσεων, οι οποίες να μπορούν να εκδοθούν χωρίς αιτιολογία. Το άρθρο 14 της Συνθήκης αναφέρει περιοριστικά τις μορφές υπό τις οποίες η Ανωτάτη Αρχή μπορεί ν' ασκήσει δημοσία εξουσία. Για όλες τις μορφές — απόφαση, σύσταση και γνώμη — υφίσταται κατά το άρθρο 15 υποχρέωση αιτιολογίας. Το άρθρο 4, παράγραφος 2, των αποφάσεων 22/54 και 14/55 προβλέπει ότι το Ταμείο ζητεί την «επέμβαση» της Ανωτάτης Αρχής. Επειδή η εφαρμογή του μηχανισμού εξισώσεως έχει ανατεθεί στο Ταμείο «υπό την ευθύνη της Ανωτάτης Αρχής», στην περίπτωση που το Ταμείο υποβάλλει τέτοιο αίτημα, η Ανωτάτη Αρχή πρέπει ν' αναλάβει η ίδια την εφαρμογή και να εξετάσει ποια μορφή επεμβάσεως είναι ενδεδειγμένη. Το ότι η επέμβασή της μπορεί να συνίσταται και στην έκδοση εκτελεστής αποφάσεως δεν στηρίζεται στο άρθρο 4 παράγραφος 2 των γενικών αποφάσεων, αλλά μόνο στη Συνθήκη. Κατά τη Συνθήκη θα ήταν απαράδεκτο να εκδώσει η Ανώτατη Αρχή εκτελεστή απόφαση για χρηματικές υποχρεώσεις υπέρ τρίτου, υπέρ οργάνου ανεξάρτητου από την Κοινότητα και να αφήσει στον τρίτο αυτό την ευθύνη για την από πραγματική άποψη ορθότητα της αποφάσεως. Για την υποχρέωση αιτιολογίας δεν έχει σημασία αν η Ανώτατη Αρχή ελέγχει τη δραστηριότητα του Ταμείου· διότι, ακόμη και αν η Ανωτάτη Αρχή εφάρμοζε το μηχανισμό εξισώσεως με τους δικούς της υπαλλήλους, θα έπρεπε να αιτιολογεί πλήρως τις αποφάσεις της.

ε) Ιδιομορφίες της προκειμένης περιπτώσεως

Στο τέλος του κεφαλαίου αυτού πρέπει ακόμη ν' αναφερθούν οι ιδιομορφίες της προκειμένης περιπτώσεως.

Ακόμη και κατά τη μόλις απορριφθείσα άποψη της Ανωτάτης Αρχής θα έπρεπε η απόφαση ν' αναφέρεται τουλάχιστον σε εντολή του Ταμείου προς πληρωμή του ίδιου ποσού. Ούτε έγινε τέτοια αναφορά, ούτε προσκομίστηκε στο Δικαστήριο τέτοια εντολή πληρωμής του Ταμείου. Η δικογραφία περιέχει μόνο μεμονωμένες και προσωρινές εντολές πληρωμής για πιο σύντομα χρονικά διαστήματα· μόνον κατά την προκαταρκτική διαδικασία η Ανωτάτη Αρχή παρουσίασε καταστάσεις των συνολικών ποσών που απαιτούσε με τις αποφάσεις της. Από τη σύγκριση των καταστάσεων αυτών και των μεμονωμένων εντολών προς πληρωμή προκύπτουν ασάφειες και αντιφάσεις. Μόνο κατά την προφορική συνεδρίαση εξήγησε η Ανωτάτη Αρχή μία προφανή αριθμητική διαφορά στις καταστάσεις της, λέγοντας ότι είχε προστεθεί στο κύριο ποσό ένα μη αναλυτικά εκτιθέμενο ποσό για τόκους. Υπό τις συνθήκες αυτές γίνεται αντιληπτό, γιατί οι προσφεύγουσες στις παρατηρήσεις τους του Απριλίου 1956 ισχυρίστηκαν ότι βρίσκονταν σε «αβεβαιότητα». Αυτός όμως ήταν ένας παραπάνω λόγος για λεπτομερή και σαφή αιτιολογία και ακριβή εξήγηση της συνθέσεως του απαιτουμένου ποσού.

στ) Συμπέρασμα

Καταλήγω επομένως στο συμπέρασμα ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις έχουν ανεπαρκή αιτιολογία, ότι η έλλειψη αιτιολογίας, για την οποία έπρεπε να φέρει η

Ανωτάτη Αρχή ίδια ευθύνη, στηρίζεται σε κακή εκτίμηση της σχέσεως μεταξύ Ανωτάτης Αρχής και Ταμείου και ότι έτσι παραβιάστηκε ουσιώδης τύπος.

2. *Πλημμελής διαδικασία*

Οι προσφεύγουσες στήριξαν για πρώτη φορά στην απάντησή τους τον λόγο ακυρώσεως περί «παραβάσεως ουσιώδους τύπου» και στις πλημμέλειες της διαδικασίας που προηγήθηκε της αποφάσεως, διότι η Ανωτάτη Αρχή, ελλείψει ακριβών πληροφοριών για το ύψος και τη σύνθεση του απαιτουμένου ποσού, δεν τους έδωσε τη δυνατότητα να εξετάσουν το ζήτημα και να λάβουν θέση.

Η Ανωτάτη Αρχή θεωρεί τον λόγο αυτόν απαράδεκτο, λόγω καθυστερημένης προβολής του. Κατά το άρθρο 22 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το έγγραφο της προσφυγής πρέπει ήδη να περιέχει συνοπτική έκθεση των επικαλουμένων λόγων. Το έγγραφο της προσφυγής περιέχει τον λόγο ακυρώσεως «παράβαση ουσιώδους τύπου» κάι προσθέτει ότι οι προσφεύγοντες ζήτησαν μάταια πληροφορίες από το Ταμείο και την Ανωτάτη Αρχή, έτσι ώστε δεν μπορούσαν να ελέγξουν τον υπολογισμό και τη σύνθεση των απαιτουμένων ποσών.

Πιστεύω ότι έτσι ικανοποιείται η τυπική απαίτηση έγκαιρης προβολής λόγω ακυρώσεως και ότι δεν πρόκειται για νέο ανεξάρτητο λόγο ακυρώσεως, που προβάλλεται με την απάντηση για πρώτη φορά.

Η Ανωτάτη Αρχή είχε επίσης την υποχρέωση να δώσει στις προσφεύγουσες τη δυνατότητα να λάβουν θέση, πριν εκδώσει απόφαση αμέσως εκτελεστή. Όταν το Ταμείο ζητεί την επέμβαση της Ανωτάτης Αρχής, πρέπει η Ανωτάτη Αρχή να ελέγχει από κάθε άποψη την περίπτωση που της έχει υποβληθεί, ώστε με πλήρη επίγνωση όλων των πραγματικών περιστατικών να μπορεί να αποφασίσει αν θα δεχτεί την αίτηση του Ταμείου και ενδεχομένως πώς θα επέμβει. Είναι αληθές ότι με έγγραφο της 21ης Μαρτίου 1956 η Ανωτάτη Αρχή ζήτησε από τις προσφεύγουσες να λάβουν θέση. Στο έγγραφο αυτό όμως διαπιστώνεται απλώς ότι οι προσφεύγουσες δεν κατέβαλαν ακόμη τις εισφορές που χρωστούσαν σύμφωνα με τις αποφάσεις 22/54 και 14/55, παρά τις επανειλημμένες προσκλήσεις του «Capsider», γνωστοποιείται δε η έκδοση εκτελεστής αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής, αν δεν γίνει καταβολή εντός 15 ημερών ή αν δεν προβληθούν βάσιμες ενστάσεις.

Μπορεί να υποστηριχθεί η άποψη ότι αυτή η πρόσκληση ήταν καταρχήν αρκετή και ότι η Ανωτάτη Αρχή μπορούσε να περιμένει να λάβουν θέση οι προσφεύγουσες. Τότε το ζήτημα μετατίθεται: μπορούσε να εκδοθεί απόφαση χωρίς περαιτέρω εξέταση, βάσει των πρώτων παρατηρήσεων των προσφευγουσών — δηλαδή βάσει των εγγράφων της 12ης και 13ης Απριλίου 1956, που η Ανωτάτη Αρχή θεώρησε ως «αναγνώριση» — ή ήταν η Ανωτάτη Αρχή υποχρεωμένη, κατά τους κανόνες νομότυπης διαδικασίας, να δώσει ακριβέστερες εξηγήσεις επ' αυτών των πρώτων παρατηρήσεων των προσφευγουσών; Αυτό μου φαίνεται πως είναι σε μεγάλη έκταση θέμα σκοπιμότητας, ελλείψει πιο συγκεκριμένων διατάξεων της Συνθήκης. Διαπιστώθηκε ότι από τις παρατηρήσεις των προσφευγουσών μπορεί να συναχθεί ότι κατά βάση αναγνωρίζουν την υποχρέωσή τους. Αν στη συνέχεια η Ανωτάτη Αρχή εκδώσει απόφαση χωρίς περαιτέρω ακρόαση των προσφευγουσών, η διαδικασία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί πλημμελής, ώστε να θεωρηθεί ότι η εκδοθείσα απόφαση παρέβη ουσιώδη τύπο. Απαιτείτο όμως να αιτιολογηθεί με ιδιαίτε-

ρη προσοχή το ύψος της αναφερομένης στην απόφαση οφειλής από εισφορές, διότι οι προσφεύγουσες στις παρατηρήσεις τους προέβαλαν αβεβαιότητα ως προς το ύψος αυτό.

Έτσι η αιτίαση αυτή αποδεικνύεται βάσιμη ως προς το πραγματικό της περιεχόμενο, συμπίπτει όμως σε μεγάλη έκταση με την αιτίαση της ελλιπούς αιτιολογίας και δεν έχει αυτοτελή σημασία.

II — *Πρόσθετος λόγος ακυρώσεως της προσφυγής 9/56: αυτεπάγγελτη εκτίμηση*

1. *Επιχειρήματα των διαδίκων*

Όπως ανέφερα στην εισαγωγή των σημερινών μου παρατηρήσεων, στην υπόθεση 9/56 προβάλλεται κατά της ατομικής αποφάσεως της 24ης Οκτωβρίου 1956 μία αιτίαση, η οποία — όπως ακριβώς και τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίζεται — δεν αφορά την υπόθεση 10/56 και γι' αυτό αποτελεί αφορμή χωριστής εξετάσεως μόνο για την υπόθεση 9/56.

Ο προσφεύγων επικρίνει για πολλούς λόγους τον καθορισμό των αγορών του σε παλαιοσίδηρο από το εσωτερικό της Κοινότητας, δηλαδή τον καθορισμό της ποσότητας σε τόνους που υποβάλλεται σε εισφορά, από την οποία προκύπτει, με εφαρμογή του συντελεστή εισφοράς, ως αποτέλεσμα το χρηματικό χρέος από εισφορές.

Ισχυρίζεται ότι δεν υπέβαλε μεν μηνιαίες δηλώσεις για τον παλαιοσίδηρο που αγόρασε από την Κοινότητα στο χρονικό διάστημα υπολογισμού, ότι ποτέ όμως δεν κλήθηκε σοβαρά να υποβάλει τέτοιες δηλώσεις. Εφόσον υποβλήθηκε σε καταβολή εισφοράς, έπρεπε να υποθέσει ότι ο καθορισμός της εκάστοτε υποβαλλομένης σε εισφορά ποσότητας αγορασθέντος παλαιοσιδήρου έγινε κατ' εκτίμηση του Ταμείου.

Υποστηρίζει περαιτέρω ότι τόσο η δραστηριότητα του Ταμείου κατά τη διαδικασία εκτιμήσεως, όσο και η διαδικασία εκτιμήσεως ως μέθοδος καθορισμού βάσεως υπολογισμού, στερούνται νομικού ερείσματος.

Η Ανωτάτη Αρχή αμύνθηκε καταρχήν με το επιχείρημα ότι ο υποχρεωτικός μηχανισμός εξισώσεως περιλαμβάνει αναγκαστικά την εξουσία εκτιμήσεως των βάσεων υπολογισμού που δεν δηλώθηκαν, και την εξουσία επιβολής εισφοράς βάσει αυτών των εκτιμήσεων, διότι διαφορετικά όλες οι υποβαλλόμενες σε εισφορά επιχειρήσεις θα μπορούσαν ν' αποφύγουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεών τους να καταβάλουν την εισφορά, παραλείποντας να υποβάλλουν μηνιαίες δηλώσεις.

Κατά την προκαταρκτική διαδικασία, και μάλιστα ως απάντηση στη συγκεκριμένη ερώτηση που υπέβαλε το Δικαστήριο με τη Διάταξη της 18ης Ιουλίου 1957, η Ανωτάτη Αρχή δήλωσε ότι με όμοιες αποφάσεις του Γραφείου και του Ταμείου της 26ης Μαΐου 1955 δόθηκε στο Ταμείο η εξουσία να προβαίνει σε εκτιμήσεις για την επιβολή εισφοράς σε περιπτωση ελλείψεως των οφειλομένων δηλώσεων. Περαιτέρω δήλωσε ότι η μηνιαία παραγωγή χάλυβα της προσφεύγουσας, που της είχε δηλωθεί για τον υπολογισμό της γενικής εισφοράς, αποτέλεσε τη βάση υπολογισμού του παλαιοσιδήρου που απέκτησε η προσφεύγουσα στο χρονικό αυτό διάστημα.

Έτσι η προσφεύγουσα προσέβαλε τα τεχνικά και λογιστικά στοιχεία της διαδικασίας εκτιμήσεως ως αυθαίρετα, όπως προκύπτει από το ότι χωρίς δικαιολογία και ανεξήγητα οι ποσότητες των αγορών παλαιοσιδήρου που λαμβάνονται υπόψη εκτιμήθηκαν κατώτερες από την ποσότητα της παραγωγής της σε χάλυβα, άλλοτε μόνο κατά 0,13% και άλλοτε μέχρι 10,5%.

2. *Διαπίστωση πραγματικών περιστατικών*

Ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι δεν κλήθηκε ποτέ σοβαρά να γνωστοποιήσει τις αγορές της σε παλαιοσίδηρο αντικρούεται όμως με την προσαγωγή δύο εγγράφων, της 22ας Μαΐου 1954 και της 14ης Ιουνίου 1955, στα οποία ο Campsider προσκαλεί επανειλημμένα την προσφεύγουσα να υποβάλει δήλωση και της γνωστοποιεί την εκτίμηση της καταναλώσεώς της σε παλαιοσίδηρο για το χρονικό διάστημα από 1ης Απριλίου 1954 έως 30 Απριλίου 1955, τάσσοντάς της προθεσμία για διόρθωση και δήλωση των πραγματικών αγορών. Εξάλλου, οι περιοδικές εντολές του Ταμείου προς πληρωμή περιείχαν απειλή αυτεπαγγέλτου εκτιμήσεως για την περίπτωση που δεν θα χωρούσε δήλωση εντός της προθεσμίας.

Αυτά όμως τα πραγματικά περιστατικά δεν έχουν σημασία για την κρίση περί της νομιμότητας των εντολών αυτών και της εκτιμήσεως στην οποία προχώρησε αργότερα το Ταμείο.

3. *Απαιτούμενο κατά τη Συνθήκη νομικό έρεισμα*

Για την εκτίμηση χρειάζεται νομικό έρεισμα που να προκύπτει από τη Συνθήκη.

Κατά το άρθρο 53, στοιχείο β, η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να δημιουργεί χρηματοδοτικούς μηχανισμούς. Αυτή η ευρεία εξουσία περιλαμβάνει τα μέτρα που είναι αναγκαία για την κανονική λειτουργία αυτών των μηχανισμών. Για τον μηχανισμό εξισώσεως του παλαιοσιδήρου απαιτείται ο καθορισμός των αγορών παλαιοσιδήρου των επί μέρους επιχειρήσεων. Επομένως η Ανωτάτη Αρχή μπορούσε κατά το άρθρο 47, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης να θεμελιώσει υποχρέωση όλων των επιχειρήσεων να την πληροφορούν για τις αγορές τους σε παλαιοσίδηρο, να ελέγχει τις δηλώσεις των επιχειρήσεων και να απειλεί με την επιβολή προστίμων και χρηματικών ποινών, κατά το άρθρο 47, τρίτη παράγραφος, για την περίπτωση παραβάσεως των υποχρεώσεων αυτών. Ακόμη θα ήταν επιτρεπτό, να ορίζει η Ανωτάτη Αρχή στην απόφαση που εκδίδει βάσει του άρθρου 53, στοιχείο β, ότι επί παραβάσεως της υποχρεώσεως δηλώσεως οι αγορές παλαιοσιδήρου καθορίζονται κατ' αποκοπή βάσει εκτιμήσεως. Θα έπρεπε βέβαια να καθοριστούν ορισμένοι κανόνες και κριτήρια, για ν' αποφευχθούν αυθαίρετες εκτιμήσεις. Διότι κατά τη διαδικασία της εκτιμήσεως κάθε αρχή — όπως αναγνωρίζεται γενικά στο εθνικό δίκαιο — έχει δικαιώματα και υποχρεώσεις· μία από τις υποχρεώσεις είναι ιδίως η ύπαρξη τακτικής διαδικασίας, που να επιτρέπει τον έλεγχο των λογιστικών και τεχνικών δεδομένων και τη συναγωγή λογικού συμπεράσματος βάσει της εκτιμήσεως. Η απόφαση πρέπει να επιτρέπει την επιβεβαίωση του βασίμου της εκτιμήσεως μέσω των πραγματικών περιστατικών που γνωστοποιήθηκαν και των συμπερασμάτων που συνάγονται απ' αυτά.

Ορθά ο προσφεύγων επικαλέστηκε, κατά την προφορική διαδικασία, το παράδειγμα της γενικής εισφοράς. Κατά το άρθρο 50 της Συνθήκης, οι όροι επιβολής και εισπράξεως καθορίζονται διά γενικής αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής. Στις σύμφωνα με αυτά εκδοθείσες αποφάσεις 2/52, άρθρο 4, και 3/52, άρθρο 5, η Ανωτάτη Αρχή ορίζει ότι οι επιχειρήσεις της Κοινότητας πρέπει να δη-

λώνουν μηνιαίως την παραγωγή τους, σύμφωνα με προβλεπόμενο υπόδειγμα. Μόνο με μεταγενέστερη απόφαση, την απόφαση 31/55, της 19ης Νοεμβρίου 1955 (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 11) εισήγαγε η Ανωτάτη Αρχή την αυτεπάγγελτη εκτίμηση και την αιτιολόγησε λέγοντας:

«ότι η Ανωτάτη Αρχή πρέπει να έχει τη δυνατότητα, σε περίπτωση παραλείψεως υποβολής δηλώσεως εκ μέρους μιας επιχειρήσεως, να καθορίζει η ίδια τη φορολογούμενη ποσότητα σε τόνους και το ύψος της αντιστοίχου εισφοράς».

4. *Προβαλλόμενο νομικό έρεισμα στην προκειμένη περίπτωση*

Στην περίπτωση του Ταμείου εξισωτικών εισφορών για τον παλαιοσίδηρο δεν συναντάται στις αποφάσεις 22/54 και 14/55 της Ανωτάτης Αρχής διάταξη, που να θεσπίζει για τις επιχειρήσεις υποχρέωση δηλώσεως· κατά συνέπεια, δεν προβλέπονται κυρώσεις για την παράβαση υποχρεώσεως δηλώσεως ούτε διαδικασία εκτιμήσεως. Είναι ενδιαφέρον να παρατηρηθεί ότι, αντίθετα, στην απόφαση 2/57, η οποία αντικατέστησε από 1ης Φεβρουαρίου 1957 την απόφαση 14/55, ορίζεται στο άρθρο 16 υποχρέωση των επιχειρήσεων να υποβάλλουν δηλώσεις στο Ταμείο και στην Ανωτάτη Αρχή και ότι στο άρθρο 17 παράγραφος 2 απειλούνται, για την περίπτωση ψευδών δηλώσεων, τα μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 47, τρίτη παράγραφος της Συνθήκης· δεν ρυθμίζεται η περίπτωση παραλείψεως των δηλώσεων αυτών.

Για το χρονικό διάστημα που ενδιαφέρει την παρούσα διαφορά, νομικό έρεισμα αποτελούν, κατά την άποψη της Ανωτάτης Αρχής, οι όμοιες αποφάσεις του Γραφείου και του Ταμείου της 26ης Μαΐου 1955· ο κατ' αποκοπή καθορισμός για την προσφεύγουσα διενεργήθηκε όμως ήδη από την 1η Απριλίου 1954, που άρχισε να ισχύει ο υποχρεωτικός μηχανισμός εξισώσεως.

Έτσι τίθεται το ζήτημα, αν η Ανωτάτη Αρχή μπορεί ν' αφήσει μία ένωση επιχειρήσεων, στην οποία ανέθεσε την εκτέλεση του μηχανισμού εξισώσεως που δημιούργησε, ν' αποφασίσει με εξουσιαστική πράξη, που βάσει της Συνθήκης μπορεί να λάβει τη μορφή γενικής αποφάσεως, αιτιολογούμενης και δημοσιευόμενης στην *Επίσημη Εφημερίδα της Κοινότητας*· με άλλα λόγια, αν η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να μεταβιβάσει σε ενώσεις του ιδιωτικού δικαίου κυριαρχικές εξουσίες.

5. *Μεταβίβαση κυριαρχικής εξουσίας σε ενώσεις ιδιωτικού δικαίου στο εθνικό δίκαιο*

Στο εθνικό οικονομικό δίκαιο μεταβιβάζονται συχνά κυριαρχικές διοικητικές εξουσίες σε ενώσεις επιχειρήσεων, ενώ το κράτος επιφυλάσσει δικαίωμα ελέγχου και επιτηρήσεως. Μια τέτοια μεταβίβαση μπορεί να οφείλεται σε ποικίλες αιτίες — π.χ. στην αποφυγή άμεσης κρατικής ευθύνης· στη διαπίστωση ότι απαιτούνται ιδιαίτερες τεχνικές γνώσεις και εγκαταστάσεις, τις οποίες δεν διαθέτει σε επαρκή βαθμό η κρατική διοίκηση· ή στην επιθυμία αποκεντρώσεως. Το κράτος μπορεί να χρησιμοποιήσει τη δημιουργία τέτοιων «ενώσεων αναδόχων δημοσίας εξουσίας» για διάφορους σκοπούς, ιδίως για την καθοδήγηση της οικονομίας ή την υποστήριξη αγοράς που χρειάζεται βοήθεια.

Ιδιαίτερη εξέταση αρμόζει στις ενώσεις που διαθέτουν εξουσία εκτός της ενώσεως,

με υποχρεωτική προσχώρηση. Υπάρχουν διάφορες απόψεις για τα όρια και τις προϋποθέσεις της συνταγματικότητάς τους, και οι γνώμες διίστανται όσον αφορά την πολιτική τους σκοπιμότητα. Δεν χρειάζεται όμως περαιτέρω εξέταση των μορφών αυτών που εμφανίζονται στο εθνικό δίκαιο. Αρκεί να τονιστούν δύο σημεία, που νομίζω πως αναγνωρίζονται γενικά στο σύγχρονο κράτος δικαίου ως προϋποθέσεις της μεταβιβάσεως κυριαρχικής διοικητικής εξουσίας σε ενώσεις ιδιωτικού δικαίου: αυτή η μεταβίβαση πρέπει να ορίζεται με νόμο, το δε περιεχόμενό της να είναι ακριβώς ορισμένο και δεν αρκεί μόνο επαρκής κρατικός έλεγχος, αλλά προ πάντων πρέπει να εξασφαλίζεται πλήρης έννομος προστασία κατά των πράξεων των ενώσεων αυτών· η έννομος προστασία μπορεί να επιτευχθεί με την εξομοίωση των μέτρων των ενώσεων αυτών με αυτά των κρατικών αρχών, έτσι ώστε να μπορούν να προσβληθούν σύμφωνα με τους γενικούς κανόνες του διοικητικού δικαίου.

6. *Παραδεκτό της μεταβιβάσεως κατά το κοινοτικό δίκαιο*

Αυτά τα δύο σημεία πρέπει, νομίζω, ν' αποτελέσουν αρχή και του κοινοτικού δικαίου· διότι η Συνθήκη δεν ρυθμίζει ρητά το ζήτημα. Ανέφερα ήδη ότι το γράμμα του άρθρου 53, στοιχείο β, σύμφωνα με το οποίο η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να δημιουργήσει χρηματοδοτικούς μηχανισμούς, δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι ο δημιουργηθείς χρηματοδοτικός μηχανισμός είναι αυτόνομος και ότι υπόκειται μόνο σε έλεγχο της Ανωτάτης Αρχής. Επομένως, το γράμμα του άρθρου 53 δεν οδηγεί αναγκαστικά στο συμπέρασμα ότι η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να μεταβιβάσει σε τέτοιους χρηματοδοτικούς μηχανισμούς ορισμένες από τις εξουσίες που της παραχωρεί η Συνθήκη, ούτε όμως φαίνεται ν' απαγορεύει τη μεταβίβαση. Τουλάχιστον όμως απαιτείται να διατηρηθούν οι εγγυήσεις εννόμου προστασίας πού ορίζονται στη Συνθήκη και στην περίπτωση της μεταβιβάσεως. Στις εγγυήσεις αυτές ανήκουν οι διατάξεις περί δημοσιεύσεως και αιτιολογίας των αποφάσεων, καθώς και οι διατάξεις για τη δυνατότητα προσβολής τους ενώπιον του Δικαστηρίου. Η Ανωτάτη Αρχή δεν μπορεί να παραμερίσει τις εγγυήσεις αυτές, αναθέτοντας σε εξουσιοδοτημένες ενώσεις τις αποφάσεις που της ανήκουν. Αντίθετα, ή θα πρέπει οι αποφάσεις των ενώσεων αυτών να εξομοιωθούν με τις αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής ή οι πραγματικές αποφάσεις — εκτός δηλαδή από την προπαρασκευαστική, βοηθητική δραστηριότητα και την καθαρά τεχνική εκτέλεση — θα πρέπει να εκδίδονται από την ίδια την Ανωτάτη Αρχή.

7. *Εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση*

Από την εφαρμογή των παρατηρήσεων αυτών επί της εδώ εξεταζομένης περιπτώσεως — επί της διατάξεως, σύμφωνα με την οποία, επί μη εκπληρώσεως της υποχρεώσεως δηλώσεως χωρεί αυτεπάγγελτη εκτίμηση της εισφοράς, πράγμα που προϋποθέτει την ύπαρξη δεσμευτικής υποχρεώσεως δηλώσεως — προκύπτουν τα εξής:

Το άρθρο 3 των αποφάσεων 22/54 και 14/55 ορίζει μόνον ότι βάση του υπολογισμού του ύψους της εισφοράς αποτελεί η πρόσθετη ποσότητα παλαιοσιδήρου που αγόρασε κάθε επιχείρηση. Δεν αναφέρεται πώς καθορίζεται η ποσότητα αυτή. Ίσως το Ταμείο να έλαβε τις δηλώσεις μέσω των περιφερειακών γραφείων· περαιτέρω στο έντυπο των εντολών προς πληρωμή, υπό τον τίτλο «Όροι πληρωμής» (Dispositions réglant les paiements), και μάλιστα για πρώτη φορά στην εντολή της 22ας Οκτωβρίου 1954 (παράρτημα 1 της ανταπαντήσεως), έκανε γνωστό ότι, ελλείψει εμπροθέσμου

δηλώσεως, η διεύθυνση έχει την εξουσία να εκτιμήσει την πρόσθετη ποσότητα αγορασθέντος παλαιοσιδήρου με τη βοήθεια του περιφερειακού γραφείου. Αυτή η γνωστοποίηση αντιστοιχεί κατά λέξη στις αποφάσεις του Γραφείου και του Ταμείου, της 26ης Μαΐου 1955, τις οποίες ανακοίνωσε η Ανωτάτη Αρχή έπειτα από ερώτηση του Δικαστηρίου κατά την προκαταρκτική διαδικασία, χαρακτηρίζοντάς τες ως νομικό έρεισμα της διαδικασίας εκτιμήσεως. Δεν αμφισβητείται ότι αυτές οι αποφάσεις της 26ης Μαΐου 1955 δεν δημοσιεύτηκαν. Μπορεί πράγματι να γνωστοποιήθηκαν στα μέλη των «cosiétés coopératives» από το διοικητικό συμβούλιο. Μέλη ήταν αρχικά 22 εταιρείες — βλ. το καταστατικό του Ταμείου της 24ης Απριλίου 1953, παράρτημα αρ. 11164 στο *«Moniteur belge»* της 18ης και 19ης Μαΐου 1953, και το καταστατικό του Γραφείου της ίδιας ημέρας, παράρτημα αρ. 11165. Κατά την πρώτη τροποποίηση του καταστατικού την 1η Απριλίου 1954, το Ταμείο αριθμούσε 58 μέλη, το Γραφείο 155 μέλη — βλ. παραρτήματα αρ. 9235 και αρ. 9236 στο *«Moniteur belge»* της 26ης και 27ης Απριλίου 1954. Κατά τη δεύτερη τροποποίηση του καταστατικού της 4ης Ιουλίου 1955, ο αριθμός των μελών του Ταμείου και του Γραφείου ανερχόταν σε 136 μέλη — βλ. παραρτήματα αρ. 21688 και αρ. 21963 στο *«Moniteur belge»* της 29ης Ιουλίου 1955 — για να μειωθεί τελικά, από την τροποποίηση του καταστατικού της 21ης Φεβρουαρίου 1957 σε 123 — βλ. παραρτήματα αρ. 4328 και αρ. 4317 στο *«Moniteur belge»* της 18ης και 19ης Μαΐου 1957. Επειδή η εισφορά για τον παλαιοσίδηρο αφορά περίπου 240 καταναλωτές παλαιοσιδήρου, συνάγεται το συμπέρασμα ότι 100 περίπου ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις της Κοινότητας δεν μπόρεσαν να λάβουν γνώση αυτών των οικονομικώς και νομικώς σημαντικών αποφάσεων. Είναι γενικά γνωστό ότι κυρίως μικρές επιχειρήσεις της Κοινότητας δεν είναι μέλη των «sociétés coopératives» των Βρυξελλών, ενώ οι μεγάλες επιχειρήσεις συμμετέχουν σ' αυτές τις εμπορικές εταιρίες με κερδοσκοπικό σκοπό για να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους. Παραπέμπω στις μόλις παρατεθείσες δημοσιεύσεις στα παραρτήματα του *«Moniteur belge»*.

Επομένως, δεν είναι δυνατό να εξομοιωθούν με αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής αυτές οι αποφάσεις, οι οποίες δεν είναι αιτιολογημένες και γνωστοποιήθηκαν στις επιχειρήσεις μόνο σε λογαριασμούς, ως τμήμα παρατηρήσεως επί των όρων πληρωμής· δεν είναι καν γνωστό το κείμενο για την υποχρέωση δηλώσεως.

Τέτοιες όμως διατάξεις, που είναι δεσμευτικές για όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας που καταναλώνουν παλαιοσίδηρο, ανεξαρτήτως του αν είναι μέλη του Γραφείου και του Ταμείου ή αν επιθυμούν να συμμετάσχουν στον μηχανισμό εξισώσεως, πρέπει κατά τη Συνθήκη να εκδίδονται με μορφή γενικών αποφάσεων. Δεν μπορώ βέβαια να δεχτώ την άποψη της προσφεύγουσας, ότι οι αποφάσεις τροποποίησαν το άρθρο 3 των αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής· πρόκειται μάλλον για συμπλήρωση. Θα συμφωνήσω όμως με την προσφεύγουσα, ότι αυτή η συμπλήρωση είναι σημαντική για τη λειτουργία της διαδικασίας επιβολής εισφοράς και έπρεπε να διενεργηθεί από την ίδια την Ανωτάτη Αρχή, όπως συνέβη και με τη γενική εισφορά. Το επιχείρημα της Ανωτάτης Αρχής, ότι ένας υποχρεωτικός μηχανισμός εξισώσεως έπρεπε αναγκαστικά να προβλέπει και εκτίμηση, αποδεικνύει μόνον ότι στο μέτρο αυτό η γενική απόφαση δεν ήταν πλήρης.

Καταλήγω επομένως στο συμπέρασμα ότι η εκτίμηση του Ταμείου στερείτο νομικού ερείσματος.

8. *Πραγματοποίηση της εκτιμήσεως*

Υπό τις συνθήκες αυτές, αρκεί να εξεταστεί σύντομα η πραγματοποίηση της εκτιμήσεως για λόγους πληρότητας.

Η διαδικασία, ο τρόπος της εκτιμήσεως δεν είναι γνωστά ούτε μπορούν να ελεγχθούν, λόγω ελλείψεως αιτιολογίας. Για παράδειγμα, αμφισβητήθηκε κατά τη διάρκεια της δίκης η λογιστική μείωση της υπολογιζομένης καταναλώσεως παλαιοσιδήρου, σε σχέση με το ύψος της παραγωγής χάλυβα, δεν εξηγήθηκε όμως ούτε δικαιολογήθηκε. Στην περίπτωση εκτιμήσεως, ακόμη κι αν γίνει δεκτό ότι ορισμένα λάθη πηγάζουν από την ίδια τη φύση της εκτιμήσεως, πρέπει πάντως ν' απαιτείται ομοιόμορφη εφαρμογή κατάλληλων γενικών ή ειδικών κριτηρίων. Οι ανεξήγητες έντονες αποκλίσεις, για τις οποίες κυρίως γίνεται λόγος, γεννούν την εντύπωση μη ομοιομόρφου εφαρμογής. Αυτή η εντύπωση δεν ανατράπηκε, έτσι ώστε μπορεί να υποθέσει κανείς ότι έγιναν λάθη και στην πραγματοποίηση της εκτιμήσεως. Επειδή ο υπόχρεος σε εισφορά δεν έχει λιγότερα δικαιώματα κατά τη διαδικασία εκτιμήσεως απ' ό,τι κατά τη διαδικασία λογιστικώς ακριβούς υπολογισμού βάσει δηλώσεων, αυτή η υπόθεση επιτρέπει το συμπέρασμα ότι ο κατ' εκτίμηση υπολογισμός ήταν πλημμελής.

III — *Αιτιάσεις στρεφόμενες κατά του καθορισμού του συντελεστή εισφοράς*

Στην υπόθεση 9/56 κατά την εξέταση του νομικού ερείσματος για την αυτεπάγγελτη εκτίμηση χρειάστηκε ήδη να γίνει αναγωγή στις γενικές αποφάσεις του Ταμείου και του Γραφείου στις οποίες στηρίχθηκε η εκτίμηση αυτή.

Θα εξετάσω τώρα τις υπόλοιπες αιτιάσεις, που προβλήθηκαν και στις δύο υποθέσεις κατά των αποφάσεων του Ταμείου. Οι αιτιάσεις αυτές — ελλιπής αιτιολογία· προσωρινή και καθυστερημένη γνωστοποίηση των συντελεστών εισφοράς· ανακριβής, από πλευράς πραγματικών στοιχείων, καθορισμός μέσων τιμών για τον παλαιοσίδηρο της Κοινότητας και τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο — δεν αφορούν πλέον την εφαρμογή σε μεμονωμένες επιχειρήσεις, αλλά τη γενική δραστηριότητα του Ταμείου, που οδηγεί στον καθορισμό συντελεστή εισφοράς με γενική ισχύ για ορισμένη περίοδο.

Διατάξεις σχετικές με αυτή τη δραστηριότητα του Ταμείου πρέπει καταρχήν να βρίσκονται στις γενικές αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής, η οποία δημιούργησε τον μηχανισμό εξισώσεως και ανέθεσε την εκτέλεσή του, υπ' ευθύνη της, στο Ταμείο. Οι αποφάσεις 22/54 και 14/55 ορίζουν μόνο στο άρθρο 3, παράγραφος 2, ότι το Ταμείο καθορίζει τον συντελεστή εισφοράς και τις περιόδους εκκαθαρίσεως λογαριασμών. Επιφυλάσσεται βέβαια στον αντιπρόσωπο της Ανωτάτης Αρχής η δυνατότητα να εξαρτήσει τις αποφάσεις από τη σύμφωνη γνώμη της Ανωτάτης Αρχής. Εξάλλου, από τις αποφάσεις προκύπτουν μόνο γενικά στοιχεία: το σύνολο των εσόδων από εισφορές πρέπει να καθιστά δυνατή την εξίσωση των τιμών· η εισακτέα ποσότης παλαιοσιδήρου, η ανωτάτη τιμή εισαγωγής και η τιμή εξισώσεως καθορίζονται από το Ταμείο προτάσει του Γραφείου· το Ταμείο πρέπει να γνωρίζει τη συνολική ποσότητα υποβαλλομένων σε εισφορά εσόδων της Κοινότητας από παλαιοσίδηρο.

Οι αποφάσεις δεν περιέχουν διατάξεις που να ορίζουν πώς καθορίστηκαν οι παράγοντες αυτοί· ούτε αναφέρουν αν πρέπει να αιτιολογείται και να δημοσιεύεται η απόφαση περί καθορισμού του συντελεστή εισφοράς.

Στο σημείο αυτό θα υπενθυμίσω το ήδη αναφερθέν γεγονός, ότι για τον εκούσιο μηχανισμό εξισώσεως βάσει του άρθρου 53, στοιχείο α, η απόφαση 33/53, άρθρο 2, παράγραφος 4 χαρακτηρίζει τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς ως «règlement» (κανονισμό) που πρέπει, μετά από έγκριση της Ανωτάτης Αρχής, να δημοσιευτεί. Αυτό το «règlement» ίσχυε μόνο για τις επιχειρήσεις που συμμετείχαν στην ελεύθερη συμφωνία, που μπορούσαν ν' αποχωρήσουν και δεν υπέκειντο σε κυριαρχική, εκτελεστή απόφαση της Ανωτάτης Αρχής. Αντίθετα, στην υποχρεωτική ρύθμιση ο καθορισμός του συντελεστή εισφοράς ισχύει για όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας που καταναλώνουν παλαιοσίδηρο και μπορεί να εφαρμοστεί με εκτελεστή απόφαση της Ανωτάτης Αρχής.

Έτσι τίθεται και πάλι το ζήτημα αν η Ανωτάτη Αρχή μπορεί με τον τρόπο αυτό να μεταβιβάσει στο Ταμείο μία γενική απόφαση, συγκεκριμένα τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς. Για την κρίση του ερωτήματος αυτού πρέπει να ερευνηθεί λεπτομερέστερα η σημασία του συντελεστή εισφοράς στον μηχανισμό εξισώσεως.

1. *Η σημασία καθορισμού του συντελεστή εισφοράς*

Οι αποφάσεις 22/54 και 14/55 έχουν ως αιτιολογία ότι ο εισαγόμενος παλαιοσίδηρος και ο παλαιοσίδηρος που εξομοιώνεται με αυτόν πρέπει να διατίθενται στους καταναλωτές της Κοινής Αγοράς σε τιμές που να πλησιάζουν τις τιμές που ισχύουν στο εσωτερικό της Κοινότητας. Σύμφωνα όμως με τις εξηγήσεις που δόθηκαν κατά τη διάρκεια της δίκης, το Ταμείο ξεκίνησε από τη σκέψη ότι πρέπει να επιδιωχθεί πλήρης εξίσωση· αυτό δικαιολογεί ιδίως το ότι οριστικός καθορισμός μπορούσε να γίνει μόνον εκ των υστέρων και μετά την εκτέλεση των συμβάσεων εισαγωγής. Υπάρχουν μάλιστα στοιχεία, που υπερβαίνουν την πλήρη εξίσωση· ο καλούμενος «τύπος της Ζυρίχης» για τον υπολογισμό της τιμής εξισώσεως περιέχει «πριμοδότηση για την ενθάρρυνση του εισαγωγέα», θα έπρεπε επομένως προφανώς να προκαλέσει ιδιαίτερες προσπάθειες για όσο το δυνατόν μεγαλύτερες εισαγωγές παλαιοσιδήρου. Αυτό μπορεί να ενδείκνυται σε ορισμένη κατάσταση αγοράς, όπως σε διαφορετική κατάσταση αγοράς μπορεί να είναι απαραίτητο να γίνουν προσπάθειες για αύξηση των εσωτερικών εσόδων της Κοινότητας από παλαιοσίδηρο. Επομένως, ο καθορισμός του συντελεστή εισφοράς αποδεικνύεται σημαντικό όργανο οικονομικής πολιτικής. Ένα απλό πλησίασμα των τιμών, διαφορετικής εκτάσεως ανάλογα με την κατάσταση της αγοράς, θα μπορούσε επίσης να καταστήσει δυνατό τον εκ των προτέρων και οριστικό καθορισμό του συντελεστή εισφοράς για ορισμένες περιόδους, οπότε θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη η εξέλιξη και η επιτευχθείσα απόδοση κατά τον υπολογισμό του συντελεστή εισφοράς για την επομένη περίοδο.

Από την 1η Απριλίου 1955 τα έσοδα του Ταμείου δεν έπρεπε μόνο να εξασφαλίζουν την εξίσωση των τιμών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο, αλλά, κατά τη νέα διατύπωση του άρθρου 2 (απόφαση 14/55, στοιχεία β και γ), να προσφέρουν και τα μέσα για την εισαγωγή ορισμένων διαθεσίμων ποσοτήτων, δηλαδή για τα «fonds de roulement» (κεφάλαια κινήσεως), και ιδίως τα μέσα για τη χορήγηση πριμοδοτήσεως για την εξοικονόμηση παλαιοσιδήρου. Το ύψος της πριμοδοτήσεως αυτής καθορίστηκε από το Ταμείο προτάσει του Γραφείου. Γι' αυτό, από 1ης Απριλίου 1955 μπορεί ακόμη λιγότερο να γίνει λόγος για καθαρά λογιστική εξίσωση των τιμών, απ' ό,τι για το προηγούμενο έτος.

Από δύο αποφάσεις που κατ' εξαίρεση έλαβε η ίδια η Ανωτάτη Αρχή φαίνεται ιδιαίτε-

ρα σαφώς ότι τέτοιες οικονομικοπολιτικές εκτιμήσεις και κρίσεις χρειάζονται για τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς. Ελλείψει ομοφωνίας του Γραφείου και του Ταμείου έπρεπε, συγκεκριμένα κατά το άρθρο 9, παράγραφος 2 των αποφάσεων 2/54 και 14/55, να λάβει απόφαση η ίδια η Ανωτάτη Αρχή. Αυτό συνέβη, και η Ανωτάτη Αρχή ρύθμισε με απόφαση, όχι βέβαια τον ίδιο τον συντελεστή εισφοράς, αλλά έναν παράγοντα της τιμής εξισώσεως, που με τη σειρά του αποτελεί σημαντικό στοιχείο για τον συντελεστή εισφοράς. Πρόκειται για τις αποφάσεις 9/56 (*Amtsblatt der Gemeinschaft* 28 της 11ης Δεκεμβρίου 1956, σ. 381). Η πρώτη απόφαση 9/56, που εφαρμοζόταν κατά το επίδικο χρονικό διάστημα — ίσχυε από τον Νοέμβριο 1955 έως τον Ιανουάριο 1956 — έχει την ακόλουθη αιτιολογία:

«(...) εκτιμώντας ότι είναι απαραίτητο να παραμείνει η επιβάρυνση εξισώσεως στο χαμηλότερο επίπεδο που συμβιβάζεται με τον σκοπό που επιδιώκει το Ταμείο εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο και να διατηρηθεί εντός λογικών ορίων η ισορροπία των τιμών στην Κοινή Αγορά,

εκτιμώντας ότι η τιμή εξισώσεως για τους μήνες Νοέμβριο/Δεκέμβριο 1955 και Ιανουάριο 1956 πρέπει να καθοριστεί με ορθή εκτίμηση των όρων που διαπιστώθηκε ότι ίσχυαν κατά τους μήνες αυτούς στην κοινή αγορά παλαιοσιδήρου...»

Από τα πραγματικά αυτά περιστατικά και από τις συνθήκες αυτές συνάγεται, κατά τη γνώμη μου, το συμπέρασμα ότι για τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς δεν χρειαζόταν μόνο τεχνική βοηθητική δραστηριότητα και λογιστική εργασία (π.χ. καθορισμός της υποβαλλομένης σε εισφορά ποσότητας παλαιοσιδήρου της Κοινότητας), αλλά εκτός απ' αυτό και οικονομικοπολιτικές κρίσεις και σκέψεις.

Ο προσδιορισμός του συντελεστή εισφοράς αποδεικνύεται έτσι ως καθοριστική απόφαση για την όλη ρύθμιση.

2. *Εξουσία του Ταμείου για τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς*

Οι γενικές αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής αναθέτουν αυτή την καθοριστική απόφαση πλήρως στο Ταμείο, εντός των αναφερθέντων ορίων, ενώ το Γραφείο έχει δικαίωμα να υποβάλει προτάσεις για μεμονωμένους παράγοντες. Επομένως, σε σχέση με το περιεχόμενο των γενικών αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής, οι αιτιάσεις των προσφευγουσών δεν είναι βάσιμες· διότι η Ανωτάτη Αρχή δεν θέσπισε διατάξεις για τον τρόπο καθορισμού, τη δημοσίευση και την αιτιολογία. Ο έλεγχος του Δικαστηρίου πρέπει επομένως ν' αναχθεί στην ίδια τη Συνθήκη και πρέπει να εξεταστεί, αν η Ανωτάτη Αρχή είχε σύμφωνα με τη Συνθήκη το δικαίωμα ν' αναθέσει κατ' αυτόν τον τρόπο, με γενικές αποφάσεις, τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς στο Ταμείο.

Οι αρχές για την απάντηση του ερωτήματος αυτού αναπτύχθηκαν ήδη, κατά την εξέταση του νομικού ερείσματος άλλων γενικών αποφάσεων των οργάνων των Βρυξελλών, συγκεκριμένα των αποφάσεων περί αυτεπαγγέλτου εκτιμήσεως. Σύμφωνα με αυτά, αποφασιστικό είναι αν οι εγγυήσεις εννόμου προστασίας που ορίζονται στη Συνθήκη διατηρούνται και στην περίπτωση μεταβιβάσεως.

Οι επιχειρήσεις μπορούσαν να πληροφορηθούν τον προσωρινό συντελεστή εισφοράς από τις προσωρινές εντολές πληρωμής. Εκτός αυτού, στη δικογραφία περιέχονται εγκύκλιοι του περιφερειακού γραφείου της Ιταλίας, «Campsider», στις οποίες γνωστοποιείται ο — επίσης ως προσωρινός χαρακτηριζόμενος — συντελεστής εισφοράς με αναφορά της ημερομηνίας λήψεως της αποφάσεως του Γραφείου των Βρυξελλών· η πρώτη εγκύκλιος που προσκομίστηκε έχει ημερομηνία 8 Φεβρουαρίου 1955 και γνωστοποιεί τους συντελεστές από 1ης Απριλίου. Αυτό το ποσό, εκφρασμένο σε λογιστικές μονάδες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως Πληρωμών (ΕΕΠ) εν μέρει περιλαμβάνει τον συντελεστή εξισώσεως για την αυξημένη χρησιμοποίηση χυτοσιδήρου, που επιβλήθηκε από 1ης Απριλίου 1954, εν μέρει αυτός ο συντελεστής εξισώσεως προστίθεται χωριστά, αριθμητικά εκφρασμένος. Σε μία τέτοια εγκύκλιο γνωστοποιείται και η εφαρμοζόμενη τιμή εξισώσεως. Τέλος, από την απάντηση του περιφερειακού γραφείου «Campsider» που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες προκύπτει το μη αμφισβητούμενο γεγονός ότι το «Campsider» γνωστοποίησε με εγκυκλίους στις επιχειρήσεις και τους τύπους υπολογισμού του συντελεστή εισφοράς. Αντίθετα, δεν φαίνεται να γνωστοποιήθηκαν στις επιχειρήσεις, αριθμητικά εκφρασμένοι, οι παράγοντες υπολογισμού που εφαρμόστηκαν συγκεκριμένα σε κάθε καθορισμό συντελεστή εισφοράς.

Ο τρόπος γνωστοποιήσεως των αποφάσεων περί καθορισμού των επί μέρους συντελεστών εισφοράς, που δεν αιτιολογείται διεξοδικότερα, δεν ανταποκρίνεται στις επιταγές της Συνθήκης περί δημοσιεύσεως και αιτιολογίας γενικών αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής. Επομένως, αυτές οι αποφάσεις του Ταμείου δεν μπορούν να έχουν την ίδια νομική αξία με αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής. Λόγω όμως της καθοριστικής σημασίας που παρουσιάζει ο καθορισμός του συντελεστή εισφοράς για το σύνολο του μηχανισμού εξισώσεως, πρέπει ν' απαιτούνται οι ίδιες εγγυήσεις εννόμου προστασίας, που προβλέπει η Συνθήκη για αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής. Κατά το άρθρο 48, τρίτη παράγραφος, της Συνθήκης, η Ανωτάτη Αρχή μπορεί ν' απευθύνεται στις ενώσεις παραγωγών για να λάβει τις πληροφορίες που της είναι αναγκαίες ή για να διευκολύνει την εκτέλεση των καθηκόντων που έχουν ανατεθεί σ' αυτή την Ανωτάτη Αρχή· δεν μπορεί όμως από την πλευρά της να αναθέσει αυτά τα καθήκοντα στην πρωτοβουλία, την ευθύνη και τις αποφάσεις μιας ενώσεως.

Φαίνεται ότι οι αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής 22/54 και 14/55 δεν λαμβάνουν υπόψη τη βασική διαφορά που υφίσταται μεταξύ ενός μηχανισμού εξισώσεως βασισμένου σε εκούσια συμφωνία περισσοτέρων επιχειρήσεων, που ισχύει μόνο μεταξύ τους και ο οποίος χρειάζεται μόνο την έγκριση της Ανωτάτης Αρχής, και ενός για όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας δεσμευτικού μηχανισμού εξισώσεως, που δημιουργήθηκε από την ίδια την Ανωτάτη Αρχή και εκτελείται με άσκηση δημοσίας εξουσίας από μέρους της, όπως αυτός στον οποίο στηρίζονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στις δίκες αυτές.

3. *Κρίση των επί μέρους αιτιάσεων*

Για τους λόγους αυτούς, οι αποφάσεις του Ταμείου περί καθορισμού των συντελεστών εισφοράς, οι οποίες δεν αναφέρονται καν στις προσβαλλόμενες ατομικές αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής, δεν συνιστούν επαρκές νομικό έρεισμα γι' αυτές τις ατομικές αποφάσεις.

Ακολουθώντας την άποψη αυτή, καθίσταται περιττή η ιδιαίτερη εξέταση των επί μέρους αιτιάσεων. Θα προβώ όμως σύ-

ντομα στην εξέταση αυτή για λόγους πληρότητας· θα φανεί έτσι ότι με τις αιτιάσεις αυτές προβάλλονται κατά βάση παραβάσεις ουσιωδών εγγυήσεων εννόμου προστασίας. Η ύπαρξή τους φάνηκε ήδη από τις μέχρι τώρα παρατηρήσεις μου. Έτσι θα γίνει επίσης αντιληπτό ότι οι αντιρρήσεις των προσφευγουσών δεν μπορούσαν να είναι πλήρως θεμελιωμένες.

α) Ελλιπής αιτιολογία

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται καταρχήν ότι η αιτιολογία είναι ελλιπής και ιδίως παραπονούνται ότι τα ουσιώδη στοιχεία του καθορισμού του συντελεστή εισφοράς δεν δημοσιεύτηκαν.

Αυτή η αιτίαση είναι βάσιμη. Αν η Ανωτάτη Αρχή είχε καθορίσει η ίδια τον συντελεστή εισφοράς, θα έπρεπε να αιτιολογήσει την απόφασή της κατά το άρθρο 15 της Συνθήκης και να τη δημοσιεύσει στην *Επίσημη Εφημερίδα της Κοινότητας*, όπως και έκανε για την απόφαση 9/56.

β) Τρόπος και μέθοδοι καθορισμού

Οι προσφεύγουσες προβάλλουν περαιτέρω ότι ο καθορισμός αρχικά ήταν μόνο προσωρινός, ενώ ο οριστικός καθορισμός έγινε με μεγάλη καθυστέρηση· γενικά οι επιχειρήσεις είχαν ανεπαρκή ενημέρωση και δεν έλαβαν τις πληροφορίες που ζήτησαν. Εδώ ανήκει και η αιτίαση ότι το ύψος της πρόσθετης εισφοράς για τη χορήγηση πριμοδοτήσεως για την εξοικονόμηση παλαιοσιδήρου δεν καθορίστηκε πάντοτε χωριστά από τον γενικό συντελεστή εισφοράς.

Οι λόγοι αυτοί εν μέρει αφορούν επίσης την παράβαση ουσιώδους τύπου και εν μέρει στηρίζονται στο γεγονός ότι ο καθορισμός έγινε με αποφάσεις του Ταμείου.

Δεν χρειάζεται στο σημείο αυτό να εξεταστεί εάν — όπως ήδη υπαινίχθηκα — ήταν δυνατός ο εκ των προτέρων οριστικός καθορισμός του συντελεστή εισφοράς· αυτό το ζήτημα πρέπει να το εξετάσει η Ανωτάτη Αρχή υπ' ευθύνη της. Πάντως πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι επιχειρήσεις πρέπει να είναι σε θέση να υπολογίσουν τις επιβαρύνσεις που τους αναλογούν από τις δημοσιευμένες αποφάσεις, με ακρίβεια και όσο το δυνατόν εγκαίρως. Μπορεί επίσης να γίνει δεκτό ότι η δημοσίευση των μέσων τιμών μπορεί να έχει σημασία για την οικονομική συμπεριφορά των επιχειρήσεων. Η δημοσίευση αυτή αποτελεί τμήμα της αιτιολογίας των αποφάσεων που καθορίζουν τον συντελεστή εισφοράς. Στην αιτιολογία πρέπει επίσης να αναφέρεται ποιο τμήμα της εισφοράς απαιτείται για την εξίσωση των τιμών και ποιο τμήμα απαιτείται για τη χορήγηση πριμοδοτήσεως για την εξοικονόμηση παλαιοσιδήρου.

γ) Εσφαλμένος καθορισμός των μέσων τιμών

Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, τρίτον, ότι δύο παράγοντες για τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς καθορίστηκαν εσφαλμένα, διότι η μέση τιμή για τον παλαιοσίδηρο της Κοινότητας ορίστηκε πολύ χαμηλή, ενώ η μέση τιμή για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο πολύ υψηλή.

Αυτός ο ισχυρισμός είναι αντιφατικός, διότι σε άλλο σημείο οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι οι παράγοντες αυτοί δεν έγιναν γνωστοί, έτσι όπως αποτέλεσαν

στην πραγματικότητα τη βάση των επί μέρους καθορισμών. Οι παράγοντες αυτοί, που θα έπρεπε ν' αναφέρονται στην αιτιολογία, δεν προκύπτουν ούτε από τις αποφάσεις του Ταμείου, ούτε από τα έγγραφα που περιλαμβάνονται στη δικογραφία. Η τιμή εξισώσεως που γνωστοποιείται σε μία περίπτωση δεν ταυτίζεται με τη μέση κοινοτική τιμή. Αυτές οι δύο τιμές διαφέρουν πάλι από την τιμή του ιταλικού παλαιοσιδήρου, έτσι ώστε οι αποδείξεις που προσκομίζουν οι προσφεύγουσες να μην έχουν αρκετή αποδεικτική δύναμη.

Η αιτιολογία μιας αποφάσεως πρέπει επίσης να καθιστά δυνατό τον έλεγχο από το Δικαστήριο. Αν η αιτιολογία δεν είναι επαρκής, υπάρχει παράβαση ουσιώδους τύπου, η οποία οδηγεί σε πλημμέλεια της αποφάσεως.

Γι' αυτό δεν χρειάζεται στην προκειμένη δίκη να εξακριβωθεί σε ποιες μέσες τιμές στήριξε πράγματι το Ταμείο τους επί μέρους συντελεστές εισφοράς ούτε αν ευσταθεί ο ισχυρισμός των προσφευγουσών, που βασίζεται σε υποθέσεις, ότι αυτές οι τιμές δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Αντίθετα, είναι έργο της Ανωτάτης Αρχής, έπειτα από αναπομπή της υποθέσεως, να εξακριβώσει υπ' ευθύνη της τις βάσεις αυτές και να τις αναφέρει στην απόφαση.

4. *Συμπέρασμα*

Έτσι οι προσβαλλόμενες ατομικές αποφάσεις αποδεικνύονται αντίθετες στη Συνθήκη και στο μέτρο κατά το οποίο στηρίζονται στους συντελεστές εισφοράς που καθορίστηκαν με αποφάσεις του Ταμείου. Διότι η μεταβίβαση της εξουσίας καθορισμού των συντελεστών εισφοράς στο Ταμείο, όπως προβλέπεται στις γενικές αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής, αγνόησε ουσιώδεις εγγυήσεις εννόμου προστασίας, προβλεπόμενες στη Συνθήκη· ιδίως ελλείπουν η επαρκής αιτιολογία και η νομότυπη δημοσίευση των αποφάσεων αυτών, που απαιτούνται λόγω της σημασίας τους για τον μηχανισμό εξισώσεως και της δεσμευτικής εφαρμογής τους σε όλες τις επιχειρήσεις της Κοινότητας που καταναλώνουν παλαιοσίδηρο.

IV — *Αιτιάσεις στρεφόμενες κατά των γενικών αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής*

Θα εξετάσω τέλος τις αιτιάσεις που προβάλλονται κατά του τρίτου σταδίου, κατά των γενικών αποφάσεων της ίδιας της Ανωτάτης Αρχής. Διαπιστώθηκε ήδη σχετικά ότι οι αποφάσεις αυτές είναι πλημμελείς, στο μέτρο που μεταβιβάζουν στο Ταμείο την εξουσία γενικά δεσμευτικού καθορισμού του συντελεστή εξισώσεως, αγνοώντας ουσιώδεις εγγυήσεις εννόμου προστασίας.

Εκτός αυτού, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο περαιτέρω αιτιάσεις:

1. *Συνέπειες αντίθετες προς τις συστάσεις του Συμβουλίου Υπουργών*

Οι προσφεύγουσες παρατηρούν καταρχήν ότι το Συμβούλιο Υπουργών συνέδεσε τη σύμφωνη γνώμη του επί της αποφάσεως 14/55 με έξι συστάσεις. Η προσφεύγουσα της υποθέσεως 9/56 υποστηρίζει ότι όλες αυτές οι συστάσεις δεν πραγματοποιήθηκαν, ενώ η προσφεύγουσα της υποθέσεως 10/56 θεωρεί ότι δεν εκπληρώθηκαν τρεις από αυτές τις συστάσεις. Οι παρατηρήσεις

των προσφευγουσών επ' αυτού του σημείου είναι γενικές και ανάγονται σε δύο ισχυρισμούς:

α) Η εσωτερική κοινοτική απόδοση σε παλαιοσίδηρο μειώθηκε, αντίθετα προς τη σύσταση του Συμβουλίου Υπουργών, διότι ευνοήθηκε υπερβολικά η εισαγωγή παλαιοσιδήρου, επειδή το Ταμείο στηρίχθηκε σε ανακριβείς μέσες τιμές.

Το επιχείρημα αυτό εξετάστηκε ήδη.

β) Η Ανωτάτη Αρχή δεν έπρεπε να μείνει άπρακτη, όταν ο συντελεστής εισφοράς ανήλθε από 0,75 λογιστικές μονάδες ΕΕΠ τον Μάρτιο 1954 σε 10,50 τον Ιούλιο 1956· έπρεπε να επέμβει.

Αυτός ο δεύτερος ισχυρισμός δεν θίγει επίσης τη νομιμότητα της αποφάσεως 14/55 κατά το χρονικό σημείο εκδόσεώς της, αλλά απαιτεί επέμβαση της Ανωτάτης Αρχής για τον καθορισμό του συντελεστή εισφοράς.

Επ' αυτού ελέχθη ήδη ότι η Ανωτάτη Αρχή έπρεπε να καθορίσει τον συντελεστή εισφοράς με δική της απόφαση. Δεν αποκλείεται, ότι στην περίπτωση αυτή η Ανωτάτη Αρχή δεν θα είχε αυξήσει τον συντελεστή εισφοράς πέρα από ορισμένο ποσό και ότι θα δεχόταν μάλλον μία ευθυγράμμιση των τιμών της Κοινότητας· βάση γι' αυτό φαίνεται ν'αποτελεί η ήδη αναφερθείσα αιτιολογία της αποφάσεως 9/56, στην οποία τονίζεται ότι είναι αναγκαίο να παραμείνει όσο το δυνατόν πιο χαμηλή η επιβάρυνση εξισώσεως και να διατηρηθεί μόνον εντός λογικών ορίων η ισορροπία των τιμών. Όταν έλαβε η Ανωτάτη Αρχή αυτή την απόφαση 9/56, ο συντελεστής εισφοράς είχε βέβαια ήδη φθάσει το ύψος των 9 λογιστικών μονάδων ΕΕΠ· εν τούτοις, όπως αναφέρθηκε, η Ανωτάτη Αρχή δεν καθόρισε η ίδια τον συντελεστή εισφοράς, αλλά μόνο ένα στοιχείο της τιμής εξισώσεως. Το ζήτημα, αν η Ανωτάτη Αρχή έπρεπε να επέμβει σε ορισμένο χρονικό σημείο, δεν τίθεται, αν γίνει δεκτή η άποψη ότι η Ανωτάτη Αρχή έπρεπε εξ αρχής να καθορίσει μόνη της τον συντελεστή εισφοράς. Γι' αυτό αρκεί να διαπιστωθεί ότι το πραγματικό περιεχόμενο της αιτιάσεως αυτής ελήφθη ήδη υπόψη, αλλά ότι δεν μπορεί, πέρα απ' αυτό, να οδηγήσει στο να θεωρηθεί ότι η απόφαση 14/55, από ορισμένο χρονικό σημείο που δεν προσδιορίζουν οι προσφεύγουσες, αντίκειται στη Συνθήκη.

2. *Αντίθεση της αποφάσεως παρατάσεως 10/56 προς τη Συνθήκη*

Οι προφεύγουσες ισχυρίζονται τέλος ότι η απόφαση παρατάσεως είναι αντίθετη προς τη Συνθήκη. Επειδή οι προσβαλλόμενες ατομικές αποφάσεις αφορούν το χρονικό διάστημα έως 30 Ιουνίου 1956, εφαρμόστηκε επ' αυτών η πρώτη απόφαση παρατάσεως 10/56.

Οι προσφεύγουσες θεωρούν αντίθεση προς τη Συνθήκη το γεγονός ότι η Ανωτάτη Αρχή παρέτεινε την ισχύ της αποφάσεως 14/55, παρ' όλον ότι στην αιτιολογία της αποφάσεως 10/56 παραδέχεται και η ίδια ότι η ισχύουσα ρύθμιση χρειάζεται τροποποιήσεις. Η παράταση δικαιολογείται, διότι δεν μπόρεσε ακόμη να γίνει επεξεργασία νέας ρυθμίσεως.

Σε μια τέτοια περίπτωση θα υπήρχε παραβίαση της Συνθήκης, αν η απόφαση που χρειαζόταν τροποποίηση μπορούσε να εκλείψει αμέσως χωρίς ν' αντικατασταθεί ή

αν η Ανωτάτη Αρχή μπορούσε αμέσως να προβεί σε ορισμένες τροποποιήσεις — με την επιφύλαξη μεταγενέστερης εκτενούς μεταρρυθμίσεως. Οι προσφεύγουσες δεν προέβαλαν ρητά τέτοιους ισχυρισμούς. Από τις παρατηρήσεις τους προκύπτει ότι θεώρησαν προπαντός αναγκαία τη θέση ανωτάτου ορίου ή τη μείωση του συντελεστή εισφοράς.

Συνεπώς, η αιτίαση αυτή συνδέεται στενά με αυτή που μόλις εξετάσθηκε, σύμφωνα με την οποία η Ανωτάτη Αρχή έπρεπε να είχε επέμβει, όταν φάνηκαν ορισμένες επιπτώσεις του μηχανισμού εξισώσεως, ιδίως όταν ο συντελεστής εξισώσεως έφθασε ορισμένο ύψος. Από αυτό όμως δεν συνάγεται αντίθεση της ίδιας της αποφάσεως παρατάσεως προς τη Συνθήκη.

Ζ — Συμπέρασμα και προτάσεις

I — *Συμπέρασμα*

1) Έτσι, στην υπόθεση 10/56 καταλήγω στο συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής:

α) λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου, διότι η Ανωτάτη Αρχή, παραγνωρίζοντας τις εξουσίες του Ταμείου, δεν παρέθεσε η ίδια αιτιολογία στην προσβαλλόμενη πράξη,

β) λόγω εφαρμογής των αποφάσεων του Ταμείου περί καθορισμού των συντελεστών εισφοράς, διότι η Ανωτάτη Αρχή μεταβίβασε στο Ταμείο την εξουσία γι' αυτόν τον καθορισμό, αγνοώντας ουσιώδεις εγγυήσεις εννόμου προστασίας που θέτει η Συνθήκη.

2) Η απόφαση που προσβάλλεται στην υπόθεση 9/56 είναι επίσης πλημμελής γι' αυτούς τους δύο λόγους και τρίτον, διότι στηρίζεται σε εκτίμηση του Ταμείου περί των υποβαλλομένων σε εισφορά αγορών παλαιοσιδήρου της προσφεύγουσας, η οποία στερείται νομικού ερείσματος.

II — *Προτάσεις*

Γι' αυτό προτείνω τα εξής επί των δύο υποθέσεων:

1) Επί της υποθέσεως 9/56:

— ν' ακυρωθεί η απόφαση της Ανωτάτης Αρχής της 24ης Οκτωβρίου 1956, που απευθύνεται στην εταιρεία «Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, società per azioni», Μιλάνο, και κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 12 Νοεμβρίου 1956, και

— ν' αναπεμφθεί η υπόθεση στην Ανωτάτη Αρχή, κατά το άρθρο 34 της Συνθήκης.

2) Επί της υποθέσεως 10/56:

— ν' ακυρωθεί η απόφαση της Ανωτάτης Αρχής της 9ης Νοεμβρίου 1956, που απευθύνεται στην εταιρεία «Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, società in accomandita semplice», Erba, επαρχία Como, και κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 14 Νοεμβρίου 1956, και

— ν' αναπεμφθεί η υπόθεση στην Ανωτάτη Αρχή, κατά το άρθρο 34 της Συνθήκης.